

Directiva 849 din 05-06-2015

Publicat în Jurnalul Oficial L nr. 141 din 05-06-2015

DIRECTIVA (UE) 2015/849 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 20 mai 2015

privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114, având în vedere propunerea Comisiei Europene, după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Fluxurile de bani iliciți pot deteriora integritatea, stabilitatea și reputația sectorului financiar și pot amenința piața internă a Uniunii, precum și dezvoltarea internațională. Spălarea de bani, finanțarea terorismului și criminalitatea organizată rămân probleme semnificative care ar trebui abordate la nivelul Uniunii. Pe lângă o mai mare dezvoltare a abordării bazate pe dreptul penal la nivelul Uniunii, prevenirea țintită și proporționată a utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului este indispensabilă și poate aduce rezultate complementare.

(2) Soliditatea, integritatea și stabilitatea instituțiilor de credit și instituțiilor financiare și încrederea în sistemul financiar în ansamblu ar putea fi puse grav în pericol de eforturile infractorilor și ale complicilor acestora fie de a disimula originea produselor infracțiunii, fie de a canaliza fonduri legale sau ilegale în scopuri teroriste. Cei care spală bani și cei care finanțează terorismul ar putea încerca să profite, pentru a-și facilita activitățile infracționale, de libera circulație a capitalurilor și de libertatea de a presta servicii financiare pe care le implică spațiul financiar integrat al Uniunii. În consecință, sunt necesare anumite măsuri de coordonare la nivelul Uniunii. În același timp, obiectivele de protecție a societății împotriva criminalității și de protecție a stabilității și integrității sistemului financiar al Uniunii ar trebui puse în balanță cu necesitatea de a crea un mediu de reglementare care să permită societăților să își dezvolte propriile afaceri fără cheltuieli disproporționate legate de conformitate.

(3) Prezenta directivă este a patra directivă care abordează amenințarea reprezentată de spălarea banilor. Directiva 91/308/CEE a Consiliului ⁽⁴⁾ a definit spălarea banilor în funcție de infracțiunile legate de droguri și a impus obligații exclusiv asupra sectorului financiar. Directiva 2001/97/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ a extins domeniul de aplicare al Directivei 91/308/CEE atât în ceea ce privește infracțiunile cât și în ceea ce privește gama de profesii și activități vizate. În iunie 2003, Grupul de Acțiune Financiară Internațională (GAFI) a revizuit recomandările sale pentru a include și finanțarea terorismului și a formulat cerințe mai detaliate în ceea ce privește identificarea și verificarea clientelei, situațiile în care un risc mărit de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului poate justifica măsuri sporite și, de asemenea, situațiile în care un risc redus poate justifica controale mai puțin riguroase. Respectivele modificări s-au reflectat în Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ și în Directiva 2006/70/CE a Comisiei ⁽³⁾.

⁽¹⁾ JO C 166, 12.6.2013, p. 2.

⁽²⁾ JO C 271, 19.9.2013, p. 31.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 11 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 20 aprilie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 20 mai 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

(4) Spălarea banilor și finanțarea terorismului se produc deseori în context internațional. Măsurile adoptate numai la nivel național sau chiar la nivelul Uniunii, fără coordonarea și cooperarea internațională, ar avea efecte foarte limitate. Prin urmare, măsurile adoptate de Uniune în domeniul respectiv ar trebui să fie compatibile cu alte acțiuni întreprinse în forurile internaționale și cel puțin la fel de stricte ca acestea. Acțiunea Uniunii ar trebui să țină seama în continuare în mod special de recomandările GAFI și de instrumentele altor organisme internaționale active în lupta împotriva spălării banilor și finanțării terorismului. Cu scopul de a consolida eficacitatea luptei împotriva spălării banilor și finanțării terorismului, actele legislative relevante ale Uniunii ar trebui, după caz, să fie aliniate cu standardele internaționale în materie de combatere a spălării de bani și a finanțării terorismului și proliferării adoptate de GAFI în februarie 2012 (denumite în continuare „recomandările GAFI revizuite”).

(5) De asemenea, utilizarea abuzivă a sistemului financiar pentru canalizarea fondurilor de origine ilegală sau chiar legală în scopuri teroriste reprezintă un risc clar pentru integritatea, buna funcționare, reputația și stabilitatea sistemului financiar. În consecință, măsurile preventive prevăzute de prezenta directivă ar trebui să vizeze manipularea banilor obținuți în urma unor infracțiuni grave și colectarea de bani sau de bunuri în scopuri teroriste.

(6) Utilizarea plăților mari în numerar este extrem de vulnerabilă la fenomenul spălării banilor și al finanțării terorismului. În scopul de a spori vigilența și de a atenua riscurile generate de plățile în numerar, persoanele care comercializează bunuri ar trebui să facă obiectul prezentei directive în măsura în care efectuează sau primesc plăți în numerar în valoare de cel puțin 10 000 EUR. Statele membre ar trebui să fie în măsură să adopte praguri inferioare, limitări generale suplimentare ale utilizării numerarului și alte dispoziții mai stricte.

(7) Utilizarea monedei electronice este considerată din ce în ce mai mult un substitut pentru conturile bancare care, în plus față de măsurile prevăzute de Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾, justifică supunerea respectivelor instrumente obligațiilor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului. Cu toate acestea, în anumite circumstanțe cu risc scăzut dovedit și în condiții stricte de diminuare a riscului, ar trebui să se permită statelor membre să excepteze moneda electronică de la anumite măsuri de precauție privind clientela, cum ar fi identificarea și verificarea clientului și a beneficiarului real, dar nu și de la monitorizarea tranzacțiilor sau a relației de afaceri. Condițiile de diminuare a riscului ar trebui să includă cerința ca moneda electronică exceptată să fie utilizată exclusiv pentru achiziționarea de bunuri sau servicii și ca suma depozitată electronic să fie suficient de redusă pentru a împiedica eludarea normelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. O astfel de exceptare nu ar trebui să aducă atingere puterii de apreciere acordate statelor membre de a permite entităților obligate să aplice măsuri de precauție simplificată privind clientela altor tipuri de monedă electronică ce prezintă riscuri reduse, în conformitate cu articolul 15.

(8) În ceea ce privește entitățile obligate care fac obiectul prezentei directive, termenul „agenți imobiliari” ar putea fi înțeles în sensul că include agenți de închiriere, după caz.

⁽⁴⁾ Directiva 2001/97/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 decembrie 2001 de modificare a Directivei 91/308/CEE a Consiliului pentru prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor (JO L 344, 28.12.2001, p. 76).

⁽²⁾ Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

⁽³⁾ Directiva 2006/70/CE a Comisiei din 1 august 2006 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește definiția „persoanelor expuse politic” și criteriile tehnice de aplicare a procedurilor simplificate de precauție privind clientela, precum și de exonerare pe motivul unei activități financiare desfășurate în mod ocazional sau la scară foarte limitată (JO L 214, 4.8.2006, p. 29).

(⁴) Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

(9) Membrii profesiilor juridice independente, astfel cum sunt definiți de statele membre, ar trebui să se supună prezentei directive atunci când participă la tranzacții financiare sau la tranzacții între societăți comerciale, inclusiv prin furnizarea de consultanță fiscală, întrucât aceasta prezintă riscul cel mai ridicat ca serviciile respectivilor membri ai profesiilor juridice liberale să fie folosite în mod abuziv, în scopul spălării produselor activității infracționale sau în scopul finanțării terorismului. Cu toate acestea, ar trebui să existe scutiri de la orice obligație de raportare a informațiilor obținute fie înainte de o procedură judiciară, în timpul acesteia sau după aceasta, fie în cursul evaluării situației juridice a unui client. Prin urmare, consilierea juridică ar trebui în continuare să facă obiectul obligației de păstrare a secretului profesional, cu excepția cazurilor în care juristul participă la spălarea banilor sau la finanțarea terorismului, consilierea juridică este furnizată în scopul spălării banilor sau al finanțării terorismului sau juristul știe că un client dorește consiliere juridică în scopul spălării banilor sau al finanțării terorismului.

(10) Serviciile direct comparabile ar trebui tratate în același mod, atunci când sunt prestate de oricare dintre membrii profesiilor care fac obiectul prezentei directive. Pentru a asigura respectarea drepturilor prevăzute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), în cazul auditorilor, al experților contabili externi și al consilierilor fiscali care, în unele state membre, pot apăra sau reprezenta un client în contextul unei proceduri judiciare sau pot evalua situația juridică a unui client, informațiile pe care le obțin în exercitarea acestor funcții nu ar trebui să se supună obligațiilor de raportare prevăzute în prezenta directivă.

(11) Este important să se evidențieze în mod expres faptul că „infracțiunile fiscale” legate de impozitele directe și indirecte sunt incluse în definiția amplă a „activității infracționale” cuprinsă în prezenta directivă, în conformitate cu recomandările revizuite ale GAFI. Întrucât fiecare stat membru poate desemna diferite infracțiuni fiscale ca fiind „activități infracționale”, sancționabile prin sancțiunile prevăzute în articolul 3 punctul 4 litera (f) din prezenta directivă, definițiile din dreptul intern ale infracțiunilor fiscale pot diferi. Deși nu se urmărește nicio armonizare a definițiilor infracțiunilor fiscale în dreptul intern al statelor membre, statele membre ar trebui să permită într-o măsură cât mai mare, în conformitate cu dreptul lor intern, schimbul de informații sau acordarea de asistență între unitățile de informații financiare ale UE.

(12) Este necesar să se identifice orice persoană fizică ce își exercită dreptul de proprietate sau de control asupra unei entități juridice. Pentru a asigura o transparență reală, statele membre ar trebui să se asigure că este acoperită o gamă cât mai largă posibil de entități juridice înregistrate sau constituite prin orice alt mecanism pe teritoriul lor. Deși identificarea unei anumite participații procentuale sau participații în capitalurile proprii nu conduce în mod automat la identificarea beneficiarului real, aceasta ar trebui să reprezinte unul dintre factorii probatorii care să fie luați în considerare. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată decide că un procent mai mic poate constitui o indicație a dreptului de proprietate sau de control.

(13) Identificarea și verificarea beneficiarilor reali ar trebui extinsă, acolo unde este cazul, la entitățile juridice care dețin alte entități juridice, iar entitățile obligate ar trebui să identifice persoana fizică (persoanele fizice) care exercită în ultimă instanță, prin dreptul său (lor) de proprietate sau prin alte mijloace, controlul asupra entității juridice care este client. Controlul prin alte mijloace poate include, printre altele, criteriile de control utilizate în scopul pregătirii situațiilor financiare consolidate, cum ar fi prin intermediul acordului acționarilor, exercitarea unei influențe dominante sau competența de a numi conducerea de rang superior. Pot exista cazuri în care nu poate fi identificată nicio persoană fizică ce deține, în ultimă instanță, o entitate juridică sau exercită controlul asupra acesteia. În astfel de cazuri excepționale, entitățile obligate, după ce au epuizat toate celelalte mijloace de identificare și cu condiția să nu existe motive de suspiciune, pot considera conducerea de rang superior ca fiind beneficiarul real.

(14) Deținerea unor informații corecte și actualizate privind beneficiarul real este un factor-cheie în depistarea infractorilor care, altfel, și-ar putea ascunde identitatea în spatele unei structuri de societate. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că entitățile înregistrate pe teritoriul lor în conformitate cu dreptul intern aplicabil obțin și dețin informații adecvate, corecte și actuale cu privire la beneficiarul lor real, pe lângă informațiile de bază, cum ar fi denumirea și adresa societății și dovada înregistrării și proprietarul legal. În vederea consolidării transparenței, pentru combaterea utilizării abuzive a entităților juridice, statele membre ar trebui să se asigure că informațiile cu privire la beneficiarii reali sunt stocate într-un registru central situat în afara societății, în deplină conformitate cu dreptul Uniunii. Statele membre pot utiliza în acest scop o bază de date centrală care colectează informații privind beneficiarii reali, sau registrul comerțului sau orice alt registru central. Statele membre pot decide ca entitățile obligate să fie responsabile pentru completarea registrului. Statele membre ar trebui să se asigure că informațiile respective sunt puse la dispoziția autorităților competente și a unităților de informații financiare în toate cazurile și sunt furnizate entităților obligate atunci când acestea din urmă iau măsuri de precauție privind clientela. Statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că altor persoane care pot demonstra un interes legitim în ceea ce privește spălarea banilor, finanțarea terorismului și infracțiunile premergătoare conexe, cum ar fi corupția, infracțiunile fiscale și fraudă, li se acordă acces la informații privind beneficiarii reali, în conformitate cu normele privind protecția datelor. Persoanele care pot demonstra un interes legitim ar trebui să aibă acces la informații privind natura și amploarea interesului generator de beneficii deținut constând în ponderea sa aproximativă.

(15) În acest scop, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea, în temeiul dreptului intern, să permită un acces care să fie mai amplu decât cel prevăzut în temeiul prezentei directive.

(16) Accesul în timp util la informații privind beneficiarii reali ar trebui asigurat prin modalități care să evite orice risc ca societatea în cauză să fie avertizată.

(17) Pentru a asigura condiții de concurență echitabile între diferitele tipuri de forme juridice, fiduciarii ar trebui, de asemenea, să aibă obligația de a obține, de a deține și de a furniza informații privind beneficiarul real entităților obligate care iau măsuri de precauție privind clientela, precum și de a comunica aceste informații unui registru central sau unei baze de date centrale și, totodată, ar trebui să divulge entităților obligate statutul pe care îl au. Entitățile juridice precum fundațiile și construcțiile juridice asemănătoare fiduciarilor ar trebui să facă obiectul unor cerințe echivalente.

(18) Prezenta directivă ar trebui să se aplice, de asemenea, activităților entităților obligate care sunt efectuate pe internet.

(19) Tehnologiile noi oferă soluții eficiente din punctul de vedere al timpului și al costurilor pentru întreprinderi și clienți și, prin urmare, ar trebui să fie luate în considerare în evaluarea de risc. Autoritățile competente și entitățile obligate ar trebui să fie proactive în combaterea modalităților noi și inovatoare de spălare a banilor.

(20) Reprezentanții Uniunii în organele de conducere ale Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare sunt încurajați să pună în aplicare prezenta directivă și să publice pe site-ul lor internet politici de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului care să conțină proceduri detaliate de transpunere în practică a prezentei directive.

(21) Utilizarea serviciilor din domeniul jocurilor de noroc pentru a spăla produsele activității infracționale constituie un motiv de preocupare. În scopul de a atenua riscurile legate de serviciile de jocuri de noroc, prezenta directivă ar trebui să prevadă, pentru furnizorii de servicii de jocuri de noroc care prezintă riscuri mărite, obligația de a aplica măsuri de precauție privind clientela în cazul tranzacțiilor individuale de cel puțin 2 000 EUR. Statele membre ar trebui să se asigure că entitățile obligate aplică acest prag câștigurilor sau mizelor, inclusiv cumpărării sau schimbului de jetoane, sau ambelor. Furnizorii de servicii de jocuri de noroc cu sediu fizic, precum cazinourile și sălile de jocuri de noroc, ar trebui să se asigure că se poate face legătura între măsurile de precauție privind clientela, în cazul în care se aplică la punctul de intrare în sediu, și tranzacțiile efectuate de client în

sediul respectiv. Cu toate acestea, în situații cu risc scăzut dovedit, ar trebui să se permită statelor membre să excepteze anumite servicii de jocuri de noroc de la unele sau de la toate cerințele stabilite prin prezenta directivă. Utilizarea unei exceptări de către un stat membru ar trebui să fie luată în considerare numai în condiții strict limitate și justificate și în cazul în care riscul de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului este scăzut. Astfel de exceptări ar trebui să facă obiectul unei evaluări specifice a riscurilor care să țină seama, de asemenea, de gradul de vulnerabilitate al tranzacțiilor aplicabile. Comisiei ar trebui să i se notifice aceste scutiri. În evaluarea riscurilor, statele membre ar trebui să indice modul în care au ținut seama de eventualele constatări relevante din rapoartele elaborate de Comisie în cadrul evaluării riscului efectuate la nivel supranațional.

(22) Riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului nu este același în toate cazurile. În consecință, ar trebui utilizată o abordare holistică bazată pe risc. Abordarea bazată pe risc nu este o opțiune în mod nejustificat de permisivă pentru statele membre și entitățile obligate. Aceasta implică utilizarea unui proces de luare a deciziilor bazat pe dovezi pentru a combate mai eficient riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului cu care se confruntă Uniunea și entitățile care funcționează în cadrul acesteia.

(23) Abordarea bazată pe risc are ca punct de plecare necesitatea ca statele membre și Uniunea să identifice, să înțeleagă și să atenueze riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului cu care se confruntă. Importanța unei abordări supranaționale cu privire la identificarea riscurilor a fost recunoscută la nivel internațional, astfel că autoritățile europene de supraveghere Autoritatea Bancară Europeană (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, precum și Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, ar trebui să fie însărcinate cu emiterea unui aviz, prin intermediul comitetului mixt al acestora, privind riscurile care afectează sectorul financiar al Uniunii.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

(24) Comisia are competențele necesare pentru a analiza amenințările transfrontaliere specifice, care ar putea afecta piața internă și care nu pot fi identificate și combătute în mod eficient de statele membre în mod individual. Prin urmare, ar trebui să i se încredințeze responsabilitatea de a coordona evaluarea riscurilor legate de activitățile transfrontaliere. Implicarea experților relevanți, cum ar fi Grupul de experți privind spălarea banilor și finanțarea terorismului, reprezentanții unităților de informații financiare și, după caz, ai altor organisme de la nivelul Uniunii, este esențială pentru eficacitatea acestui proces. Evaluările riscurilor și experiențele de la nivel național sunt, de asemenea, o sursă importantă de informații pentru acest proces. Astfel de evaluări a riscurilor transfrontaliere de către Comisie nu ar trebui să implice prelucrarea de date cu caracter personal. În orice caz, datele ar trebui să fie complet anonimizate. Autoritățile naționale de supraveghere a protecției datelor și cea a Uniunii ar trebui să fie implicate doar în cazul în care evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului are un impact asupra vieții private și protecției datelor persoanelor.

(25) Rezultatele evaluărilor riscurilor ar trebui, dacă este cazul, să fie puse în timp util la dispoziția entităților obligate pentru a le permite să identifice, să înțeleagă, să gestioneze și să atenueze riscurile proprii.

(26) În plus, pentru a identifica, a înțelege, a gestiona și a atenua și mai bine riscurile la nivelul Uniunii, statele membre ar trebui să pună la dispoziție rezultatele propriilor evaluări ale riscurilor atât reciproc, cât și Comisiei și ABE, EIOPA și ESMA (denumite în continuare împreună „AES”).

(27) În aplicarea prezentei directive, este necesar să se țină seama de caracteristicile și nevoile entităților obligate mici care se încadrează în domeniul său de aplicare și să se asigure un tratament adaptat nevoilor specifice ale acestora și naturii afacerii.

(28) Pentru a proteja funcționarea corespunzătoare a sistemului financiar al Uniunii și a pieței interne împotriva spălării banilor și finanțării terorismului, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui să fie delegată Comisiei în scopul de a identifica jurisdicțiile din țări terțe care au deficiențe strategice în regimurile lor naționale privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului (denumite în continuare „țări terțe cu grad înalt de risc”). Natura schimbătoare a amenințărilor reprezentate de spălarea banilor și finanțarea terorismului, favorizată de evoluția constantă a tehnologiei și a mijloacelor aflate la dispoziția infractorilor, necesită adaptări rapide și permanente ale cadrului juridic referitor la țările terțe cu grad înalt de risc, în scopul de a adresa în mod eficient riscurile existente și de a preveni apariția unor noi. Comisia ar trebui să țină seama de informațiile furnizate de organizații internaționale și de organisme de standardizare în domeniul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului, cum ar fi declarații publice ale GAFI, rapoarte de evaluare reciprocă, rapoarte de evaluare detaliate sau rapoarte de monitorizare publicate, precum și să adapteze evaluările sale în funcție de schimbările prezentate în acestea, după caz.

(29) Statele membre ar trebui să prevadă cel puțin măsuri de precauție sporită privind clientela, care să fie aplicate de entitățile obligate în relațiile lor cu persoanele fizice sau entitățile juridice stabilite în țări terțe cu grad înalt de risc identificate de Comisie. Recurgerea la terți stabiliți în astfel de țări terțe cu grad înalt de risc ar trebui interzisă. Țările care nu sunt incluse în listă nu ar trebui considerate în mod automat ca având sisteme eficiente de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, iar persoanele fizice sau entitățile juridice stabilite în astfel de țări ar trebui evaluate în funcție de riscul asociat.

(30) Riscul în sine are un caracter variabil, iar variabilele, fie prin ele însele, fie în combinație cu altele, pot mări sau diminua riscul potențial prezentat, influențând astfel nivelul de măsuri preventive care este considerat adecvat, cum ar fi măsurile de precauție privind clientela. Prin urmare, există situații în care ar trebui să fie aplicată precauția sporită și altele în care poate fi adecvată precauția simplificată.

(31) Ar trebui să se recunoască faptul că anumite situații prezintă un risc mai mare de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Deși ar trebui stabilite identitatea și profilul comercial al tuturor clienților, există cazuri în care sunt necesare proceduri deosebite de riguroase de identificare și verificare a clientelei.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

(32) Acest lucru este valabil, în special, în cazul relațiilor cu persoane fizice care dețin sau au deținut funcții publice importante în Uniune și la nivel internațional, și în special persoane din țări în care corupția este larg răspândită. Astfel de relații pot expune sectorul financiar în special la riscuri de reputație și riscuri juridice semnificative. Efortul internațional de combatere a corupției justifică, de asemenea, necesitatea de a acorda o atenție deosebită acestor persoane și de a aplica măsuri adecvate de precauție sporită privind clientela în ceea ce privește persoanele care dețin sau au deținut funcții publice importante la nivel intern sau în străinătate și în ceea ce privește persoanele de rang înalt din cadrul organizațiilor internaționale.

(33) Cerințele referitoare la persoanele expuse politic au un caracter preventiv și nu sunt de natură penală și nu ar trebui să fie interpretate ca o stigmatizare a persoanelor expuse politic în sine ca fiind implicate în activități criminale. Refuzarea unei relații de afaceri cu o persoană expusă politic doar pe baza stabilirii faptului că clientul este o persoană expusă politic este în contrară literei și spiritului recomandărilor GAFI revizuite și ale prezentei directive.

(34) Obținerea aprobării conducerii de rang superior pentru stabilirea unor relații de afaceri nu presupune în toate cazurile obținerea aprobării din partea consiliului de administrație. O astfel de aprobare ar trebui să poată fi acordată de către o persoană care deține cunoștințe suficiente privind expunerea instituției la riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și care ocupă o funcție suficient de înaltă pentru a lua decizii cu efect asupra acestei expunerii.

(35) Pentru a evita repetarea procedurilor de identificare a clientelei, care conduce la întârzierea și ineficiența activităților, este oportun, sub rezerva unor garanții adecvate, să se permită clienților a căror identificare s-a realizat în altă parte să fie prezentați entităților obligate. În cazul în care o entitate obligată apelează la un terț, responsabilitatea finală pentru precauția privind clientela îi revine în continuare entității obligate căreia i-a fost prezentat clientul. De asemenea, terțul sau persoana care a prezentat clientul ar trebui să rămână responsabilă pentru respectarea prezentei directive, inclusiv a cerinței de a raporta tranzacțiile suspecte și de a păstra evidențele, în măsura în care relația sa cu clientul este reglementată de prezenta directivă.

(36) În cazul unei relații de reprezentare sau de externalizare pe bază contractuală între entități obligate și persoane externe care nu sunt vizate de prezenta directivă, orice obligații privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului ale agenților sau furnizorilor de servicii de externalizare respectivi, ca parte a entităților obligate, pot decurge numai din contractul între părți, și nu din prezenta directivă. Prin urmare, responsabilitatea pentru respectarea prezentei directive ar trebui să revină în continuare în primul rând entității obligate.

(37) Toate statele membre au înființat sau ar trebui să înființeze unități de informații financiare autonome și independente din punct de vedere operațional, pentru a colecta și a analiza informațiile primite în scopul stabilirii legăturilor dintre tranzacțiile suspecte și activitățile infracționale subiacente, în vederea prevenirii și a combaterii spălării banilor și finanțării terorismului. O unitate de informații financiare autonomă și independentă din punct de vedere operațional ar trebui să însemne că aceasta are autoritatea și capacitatea de a-și exercita funcțiile în mod liber, inclusiv de a lua decizia autonomă de a analiza, solicita și comunica informații specifice. Tranzacțiile suspecte și alte informații relevante pentru cazurile de spălare a banilor, infracțiunile principale asociate acestora și finanțarea terorismului ar trebui raportate unității de informații financiare, care ar trebui să servească drept unitate centrală națională de primire, analiză și comunicare către autoritățile competente a rezultatelor analizelor lor. Toate tranzacțiile suspecte, inclusiv tentativele de tranzacții, ar trebui raportate indiferent de valoarea lor.

Informațiile raportate pot include, de asemenea, informații bazate pe pragul stabilit.

(38) Prin derogare de la interdicția generală de a efectua tranzacții suspecte, entitățile obligate ar trebui să poată efectua tranzacții suspecte înainte de a informa autoritățile competente, atunci când abținerea de la executarea tranzacțiilor respective este imposibilă sau poate zădărnici eforturile de urmărire a beneficiarilor unei operațiuni suspecte de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor internaționale acceptate de statele membre de a îngheța fără întârziere fondurile și alte active ale teroriștilor, ale organizațiilor teroriste sau ale persoanelor care finanțează terorismul, în conformitate cu rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite.

(39) În cazul anumitor entități obligate, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a desemna un organism corespunzător de autoreglementare în calitate de autoritate care este informată în primă instanță în locul unității de informații financiare. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, un sistem în care raportarea se face în primul rând către un organism de autoreglementare constituie o garanție importantă pentru a menține protecția drepturilor fundamentale în ceea ce privește obligațiile de raportare aplicabile avocaților. Statele membre ar trebui să furnizeze mijloacele și modalitatea de păstrare a secretului profesional și a confidențialității și de respectare a vieții private.

(40) Atunci când un stat membru decide să desemneze un astfel de organism de autoreglementare, statul membru poate permite sau impune ca organismul respectiv să nu transmită unității de informații financiare informațiile obținute de la persoanele reprezentate de acel organism, în cazul în care informațiile au fost primite de la unul dintre clienții lor sau obținute cu privire la acesta în cursul evaluării situației juridice a clientului respectiv sau al îndeplinirii sarcinii de apărare sau de reprezentare a clientului în proceduri judiciare sau referitor la acestea, inclusiv de consiliere privind inițierea sau evitarea procedurilor, atunci când informațiile sunt primite sau obținute înaintea procedurilor, în timpul acestora sau după acestea.

(41) Au existat cazuri de angajați care au raportat suspiciuni de spălare a banilor și care au fost supuși amenințărilor sau acțiunilor ostile. Deși prezenta directivă nu poate interveni în procedurile judiciare ale statelor membre, acest aspect este crucial pentru a asigura eficacitatea sistemului de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului. Statele membre ar trebui să fie conștiente de această problemă și ar trebui să facă tot ce le stă în putință pentru a proteja persoanele, inclusiv angajații și reprezentanții entității obligate împotriva unor astfel de amenințări sau acțiuni ostile și a furniza, în conformitate cu dreptul intern, o protecție adecvată acestor persoane, în special în ceea ce privește dreptul acestora la protecția datelor lor cu caracter personal și drepturile lor la o protecție jurisdicțională efectivă și reprezentare efectivă.

(42) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), astfel cum a fost transpusă în dreptul intern, se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive. Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului (²) se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele Uniunii în sensul prezentei directive. Combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului este recunoscută ca o rațiune importantă de interes public de către toate statele membre. Prezenta directivă nu aduce atingere protecției datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, inclusiv Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (³), astfel cum a fost pusă în aplicare în dreptul intern.

(43) Este esențial ca alinierea prezentei directive la recomandările GAFI revizuite să se desfășoare cu respectarea deplină a dreptului Uniunii, în special în ceea ce privește dreptul Uniunii în materie de protecție a datelor și protecția drepturilor fundamentale consacrate în cartă. Anumite aspecte ale punerii în aplicare a prezentei directive presupun colectarea, analizarea, stocarea și schimbul de date. O astfel de prelucrare a datelor cu caracter personal ar trebui permisă cu deplina respectare a drepturilor fundamentale și numai în scopurile prevăzute în prezenta directivă, precum și pentru activitățile cerute în temeiul prezentei directive, cum ar fi aplicarea măsurilor de precauție privind clientela, monitorizarea permanentă, investigarea și raportarea tranzacțiilor neobișnuite și suspecte, identificarea beneficiarului real al unei persoane juridice sau al unei construcții juridice, identificarea unei persoane expuse politic, precum și schimbul de informații de către autoritățile competente și de către instituțiile de credit și financiare și alte entități obligate. Colectarea și prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal de către entitățile obligate ar trebui limitate la ceea ce este necesar pentru respectarea cerințelor prezentei directive, iar datele cu caracter personal nu ar trebui să facă obiectul unor prelucrări ulterioare într-un mod incompatibil cu scopurile respective. În mod special, ar trebui ca prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal în scopuri comerciale să fie strict interzisă.

(44) Recomandările GAFI revizuite demonstrează că, pentru a fi în măsură să coopereze pe deplin și să dea un răspuns rapid solicitărilor de informații din partea autorităților competente în scopul prevenirii, al depistării sau al investigării activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, entitățile obligate ar trebui să păstreze, timp de cel puțin cinci ani, informațiile necesare obținute prin măsuri de precauție privind clientela, precum și înregistrările privind tranzacțiile. Pentru a evita abordări diferite și pentru a îndeplini cerințele în materie de protecție a datelor cu caracter personal și de securitate juridică, perioada de păstrare ar trebui să fie fixată la cinci ani de la încetarea unei relații de afaceri sau a unei tranzacții ocazionale. Cu toate acestea, dacă este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și după efectuarea unei evaluări a necesității și a proporționalității, statele membre ar trebui să poată permite sau impune păstrarea în continuare a datelor, fără a se depăși o perioadă

suplimentară de cinci ani și fără a aduce atingere dispozițiilor din dreptul penal intern privind mijlocele de probă aplicabile anchetelor penale și procedurilor judiciare în curs. Statele membre ar trebui să ceară instituirea unor garanții specifice pentru a asigura securitatea datelor și ar trebui să determine care persoane sau categorii de persoane sau autorități ar trebui să aibă acces exclusiv la datele păstrate.

(45) În scopul de a asigura administrarea eficientă și corespunzătoare a justiției în cursul perioadei de transpunere a prezentei directive în ordinele juridice naționale ale statelor membre, precum și pentru a permite buna interacțiune cu dreptul procedural intern, informațiile și documentele relevante pentru procedurile judiciare în curs în scopul prevenirii, al depistării și al investigării unor cazuri presupuse de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, care sunt în curs de examinare în statele membre la data intrării în vigoare a prezentei directive, ar trebui să fie păstrate pentru o perioadă de cinci ani de la acea dată, iar această perioadă ar trebui să poată fi prelungită cu încă cinci ani.

⁽¹⁾ [Directiva 95/46/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ [Regulamentul \(CE\) nr. 45/2001](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽³⁾ Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală (JO L 350, 30.12.2008, p. 60).

(46) Dreptul de acces la date al persoanelor vizate este aplicabil în cazul datelor cu caracter personal prelucrate în sensul prezentei directive. Cu toate acestea, accesarea de către persoanele vizate a oricăror informații legate de un raport privind tranzacții suspecte ar afecta considerabil eficacitatea luptei împotriva spălării banilor și a finanțării terorismului. Prin urmare, ar putea fi justificate excepții și restricționări ale acestui drept în conformitate cu articolul 13 din [Directiva 95/46/CE](#) și, acolo unde este cazul, articolul 20 din [Regulamentul \(CE\) nr. 45/2001](#). Persoana vizată are dreptul de a solicita ca o autoritate de supraveghere menționată la articolul 28 din [Directiva 95/46/CE](#) sau, după caz, Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor să verifice legalitatea prelucrării datelor, precum și dreptul la o cale de atac judiciară menționată la articolul 22 din directiva respectivă. Autoritatea de supraveghere menționată la articolul 28 din [Directiva 95/46/CE](#) poate, de asemenea, să acționeze din oficiu. Fără a aduce atingere restricțiilor dreptului de acces, autoritatea de supraveghere ar trebui să poată informa persoana vizată că autoritatea de supraveghere a efectuat toate verificările necesare, precum și cu privire la rezultat în ceea ce privește legalitatea prelucrării respective.

(47) În domeniul de aplicare a prezentei directive nu intră persoanele a căror activitate se limitează la transformarea documentelor pe suport de hârtie în date în format electronic și care acționează în temeiul unui contract încheiat cu o instituție de credit sau o instituție financiară și nici persoanele fizice sau juridice care furnizează instituțiilor de credit sau instituțiilor financiare doar sisteme de mesagerie sau alte sisteme de sprijin pentru transmiterea de fonduri sau sisteme de compensare și decontare.

(48) Spălarea banilor și finanțarea terorismului sunt probleme internaționale, iar efortul de combatere a acestora ar trebui să fie unul global. În cazul în care instituțiile de credit și instituțiile financiare din cadrul Uniunii au sucursale și filiale situate în țări terțe în care cerințele în acest domeniu sunt mai puțin stricte decât cele ale statului membru, pentru a evita aplicarea unor standarde foarte diferite în cadrul instituției sau grupului de instituții, acestea ar trebui să aplice standardele Uniunii respectivelor sucursale și filiale sau, în cazul în care aplicarea unor astfel de standarde este imposibilă, să notifice acest lucru autorităților competente din statul membru de origine.

(49) În cazul în care este posibil, entitățile obligate ar trebui să primească feedback referitor la utilitatea rapoartelor pe care le prezintă privind tranzacții suspecte și la acțiunile întreprinse pe baza

acestor rapoarte. În acest scop și pentru a putea revizui eficacitatea sistemelor lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, statele membre ar trebui să păstreze și să îmbunătățească statisticile relevante. Pentru a îmbunătăți și mai mult calitatea și coerența datelor statistice colectate la nivelul Uniunii, Comisia ar trebui să urmărească situația la nivelul Uniunii în ceea ce privește lupta împotriva spălării banilor și finanțării terorismului și să publice rezumate periodice.

(50) În cazul în care statele membre impun emitenților de monedă electronică și furnizorilor de servicii de plată care sunt stabiliți pe teritoriul lor sub alte forme decât sucursala și al căror sediu social este situat într-un alt stat membru, să desemneze un punct de contact central pe teritoriul lor, statele membre ar trebui să poată impune ca un astfel de punct de contact central, acționând în numele instituției care l-a desemnat, să asigure respectarea de către unitățile respective a normelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că această cerință este proporțională și nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul de asigurare a conformității cu normele privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv prin facilitarea supravegherii respective.

(51) În ceea ce privește casele de schimb valutar, casele de încasare a cecurilor de călătorie, furnizorii de servicii pentru fiducii sau societăți sau furnizorii de servicii de jocuri de noroc, autoritățile competente ar trebui să se asigure că persoanele care conduc efectiv activitatea entităților respective și beneficiarii reali ai acestor entități sunt persoane competente și potrivite. Criteriile pentru a determina dacă o persoană este sau nu competentă și potrivită ar trebui, ca o condiție minimă, să reflecte necesitatea de a proteja entitățile respective împotriva utilizării lor abuzive de către directorii sau beneficiarii lor reali în scopuri infracționale.

(52) În cazul în care o entitate obligată operează unități într-un alt stat membru, inclusiv prin intermediul unei rețele de agenți, autoritatea competentă din statul membru de origine ar trebui să fie responsabilă de supravegherea aplicării de către entitatea obligată a politicilor și procedurilor grupului referitoare la combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Acest lucru ar putea implica vizite in situ în unitățile situate într-un alt stat membru. Autoritatea competentă din statul membru de origine ar trebui să coopereze îndeaproape cu autoritatea competentă din statul membru gazdă și ar trebui să o informeze pe aceasta cu privire la orice aspecte care ar putea afecta evaluarea de către cele două autorități a respectării de către unitatea în cauză a obligațiilor impuse de țara gazdă în ceea ce privește combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului.

(53) În cazul în care o entitate obligată operează unități într-un alt stat membru, inclusiv prin intermediul unei rețele de agenți sau persoane care distribuie monedă electronică în conformitate cu articolul 3 alineatul (4) din [Directiva 2009/110/CE](#), autoritatea competentă din statul membru gazdă își păstrează responsabilitatea de a asigura respectarea de către unitatea în cauză a cerințelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv, după caz, prin efectuarea de inspecții in situ, monitorizare ex situ și adoptarea de măsuri adecvate și proporționale pentru a trata încălcările grave ale acestor cerințe. Autoritatea competentă din statul membru gazdă ar trebui să coopereze îndeaproape cu autoritatea competentă din statul membru de origine și să o informeze pe aceasta din urmă cu privire la orice aspecte care ar putea afecta evaluarea de către aceasta a aplicării de către entitatea obligată a politicilor și procedurilor grupului referitoare la combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Pentru a elimina încălcările grave ale normelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului care necesită soluții imediate, autoritatea competentă din statul membru gazdă ar trebui să poată să aplice măsuri corective temporare adecvate și proporționale, aplicabile în circumstanțe similare entităților obligate aflate în sfera sa de competență, în vederea remedierii deficiențelor grave respective, cu sprijinul sau în cooperare cu autoritatea competentă din statul membru de origine, dacă este cazul.

(54) Având în vedere caracterul transnațional al spălării banilor și al finanțării terorismului, coordonarea și cooperarea între unitățile de informații financiare sunt extrem de importante. Pentru a îmbunătăți această coordonare și cooperare și, în special, pentru a asigura faptul că rapoartele privind tranzacțiile suspecte ajung la unitatea de informații financiare din statul membru pentru care raportul ar avea cea mai mare utilitate, prezenta directivă prevede norme detaliate.

(55) Platforma unităților de informații financiare din UE, un grup informal alcătuit din reprezentanți ai unităților de informații financiare din statele membre, activ din 2006, este utilizată pentru a facilita cooperarea între unitățile de informații financiare și a face schimb de opinii cu privire la chestiuni legate de cooperare, cum ar fi cooperarea eficientă între unitățile de informații financiare și între acestea și unitățile din țările terțe, analiza comună a cazurilor transfrontaliere, precum și tendințele și factorii relevanți pentru evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, atât la nivel național, cât și la nivel supranațional.

(56) Pentru a face față caracterului transnațional al spălării banilor și al finanțării terorismului, este deosebit de important ca schimbul de informații între unitățile de informații financiare din cadrul Uniunii să fie îmbunătățit. Statele membre ar trebui să încurajeze utilizarea de mijloace sigure pentru schimbul de informații, în special rețeaua informatică descentralizată FIU.net (denumită în continuare „FIU.net”) sau succesoarea acesteia și tehnicile oferite de FIU.net. Schimbul inițial între unitățile de informații financiare de informații referitoare la spălarea banilor sau la finanțarea terorismului care sunt destinate unor scopuri analitice și care nu sunt comunicate sau prelucrate suplimentar ar trebui să fie permis numai dacă nu ar fi contrar principiilor fundamentale ale dreptului intern. Schimburile de informații cu privire la cazurile identificate de către unitățile de informații financiare ca fiind suspecte de infracțiuni fiscale nu ar trebui să aducă atingere schimburilor de informații din domeniul fiscal în conformitate cu Directiva 2011/16/UE a Consiliului ⁽¹⁾ sau în conformitate cu standardele internaționale privind schimbul de informații și cooperarea administrativă în materie fiscală.

(57) Pentru a putea răspunde în mod complet și rapid la cererile de informații din partea unităților de informații financiare, este nevoie ca entitățile obligate să instituie sisteme eficiente care să le permită să aibă acces deplin și în timp util, prin canale securizate și confidențiale, la informații privind relațiile de afaceri pe care le au sau le-au avut cu anumite persoane. În conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern, statele membre ar putea, de exemplu, să ia în considerare posibilitatea de a instala sisteme de registre bancare sau sisteme electronice de extragere a datelor, care ar asigura accesul unităților de informații financiare la informațiile privind conturile bancare, fără a aduce atingere autorizării judiciare, acolo unde este cazul. De asemenea, statele membre ar putea să ia în considerare posibilitatea de a institui mecanisme pentru asigurarea faptului că autoritățile competente instituie proceduri pentru a identifica activele fără notificarea prealabilă a proprietarului.

(58) Statele membre ar trebui să încurajeze autoritățile lor competente să pună la dispoziție în mod rapid, constructiv și eficient o gamă cât mai largă de posibilități de cooperare transfrontalieră în scopul prezentei directive, fără a aduce atingere niciunei norme sau proceduri aplicabile cooperării judiciare în materie penală. Statele membre ar trebui, în special, să se asigure că unitățile lor de informații financiare fac schimb de informații în mod liber, din proprie inițiativă sau la cerere, cu unitățile de informații financiare din țări terțe, cu respectarea dreptului Uniunii și a principiilor privind schimbul de informații elaborate de Grupul Egmont al unităților de informații financiare.

(59) Importanța combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului ar trebui să determine statele membre să prevadă în dreptul intern sancțiuni și măsuri administrative eficiente, proporționale și disuasive pentru nerespectarea dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive. În prezent, statele membre dispun de o gamă diversificată de măsuri și sancțiuni administrative pentru încălcarea principalelor dispoziții preventive. Această diversitate ar putea fi în detrimentul eforturilor depuse pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, iar răspunsul Uniunii este în pericol de a fi fragmentat. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să includă o serie de măsuri și sancțiuni administrative pe care statele membre să le aibă la dispoziție cel puțin pentru încălcări grave, repetate sau sistematice ale cerințelor referitoare la măsurile de precauție privind clientela, păstrarea evidențelor, raportarea tranzacțiilor suspecte și controalele interne ale entităților obligate. Gama acestora ar trebui să fie suficient de largă pentru a permite statelor membre și autorităților competente să ia în considerare diferențele dintre entitățile obligate, în special dintre instituțiile de credit și instituțiile financiare și alte entități obligate, în ceea ce privește dimensiunea, caracteristicile și natura activității acestora. În transpunerea prezentei directive, statele membre ar trebui să se

asigure că impunerea de măsuri și sancțiuni administrative în conformitate cu prezenta directivă și de sancțiuni penale în conformitate cu dreptul intern nu încalcă principiul ne bis in idem.

(¹) [Directiva 2011/16/UE](#) a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a [Directivei 77/799/CEE](#) (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

(60) Pentru a evalua dacă persoanele care dețin o funcție de conducere în entitățile obligate sau care le controlează pe acestea într-un alt mod sunt potrivite pentru rolul respectiv, orice schimb de informații privind condamnările penale ar trebui să se facă în conformitate cu Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului (¹) și cu [Decizia 2009/316/JAI](#) a Consiliului (²), astfel cum au fost transpuse în dreptul intern, precum și cu alte dispoziții relevante din dreptul intern.

(61) Standardele tehnice de reglementare în materie de servicii financiare ar trebui să asigure o armonizare coerentă și o protecție adecvată a depunătorilor, a investitorilor și a consumatorilor din întreaga Uniune. Ar fi eficient și oportun ca sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare care nu implică alegeri strategice și de a înainta proiectele respective Comisiei să fie încredințată AES, ca organisme cu înaltă specializare.

(62) Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de AES în temeiul prezentei directive prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din [Regulamentele \(UE\) nr. 1093/2010](#), (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.

(63) Având în vedere modificările substanțiale care ar trebui aduse Directivelor 2005/60/CE și 2006/70/CE în temeiul prezentei directive, acestea ar trebui să fuzioneze și să fie înlocuite din motive de claritate și coerență.

(64) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume protecția sistemului financiar prin mijloace de prevenire, depistare și investigare a spălării banilor și a finanțării terorismului, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dat fiind că măsurile individuale adoptate de statele membre pentru a-și proteja sistemele financiare ar putea fi incompatibile cu funcționarea pieței interne, cu principiile statului de drept și cu politica Uniunii, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat.

(65) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de cartă, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, interzicerea discriminării, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, precum și dreptul la apărare.

(66) În conformitate cu articolul 21 din cartă, care interzice orice discriminare pe baza oricărui motiv, statele membre trebuie să se asigure că prezenta directivă este pusă în aplicare, în ceea ce privește evaluările riscurilor în contextul precauției privind clientela, fără discriminări.

(67) Conform declarației politice comune a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative (³), statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, notificările privind propriile măsuri de transpunere să fie însoțite de unul sau mai multe documente care să explice raportul dintre elementele unei directive și părțile corespunzătoare ale instrumentelor naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.

(68) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din [Regulamentul \(CE\) nr. 45/2001](#) și a emis un aviz la 4 iulie 2013 (⁴),

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierile judiciare între statele membre (JO L 93, 7.4.2009, p. 23).

⁽²⁾ Decizia 2009/316/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 de instituire a Sistemului european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS) în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315/JAI (JO L 93, 7.4.2009, p. 33).

⁽³⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

⁽⁴⁾ JO C 32, 4.2.2014, p. 9.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I DISPOZIȚII GENERALE

SECȚIUNEA 1

Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Articolul 1

(1) Prezenta directivă urmărește să prevină utilizarea sistemului financiar al Uniunii în scopul spălării banilor și finanțării terorismului.

(2) Statele membre se asigură că spălarea banilor și finanțarea terorismului sunt interzise.

(3) În sensul prezentei directive, următoarele fapte, atunci când sunt comise cu intenție, sunt considerate spălare a banilor:

(a) schimbul sau transferul de bunuri, cunoscând că bunurile provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate, în scopul ascunderii sau disimulării originii ilicite a bunurilor sau al sprijinirii oricărei persoane implicate în comiterea activității respective pentru a se sustrage consecințelor legale ale acțiunii persoanei respective;

(b) ascunderea sau disimularea adevăratei naturi, a sursei, a localizării, a amplasării, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestor bunuri, cunoscând că bunurile provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate;

(c) dobândirea, deținerea sau utilizarea de bunuri, cunoscând, la data primirii lor, că acestea provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate;

(d) participarea la oricare dintre acțiunile menționate la literele (a), (b) și (c), asocierea în vederea comiterii acestora, tentativa de comitere și asistența, instigarea, facilitarea și consilierea în vederea comiterii acțiunilor menționate.

(4) Se consideră spălare a banilor inclusiv situația în care activitățile care au generat bunurile care urmează a fi spălate au fost derulate pe teritoriul unui alt stat membru sau al unei țări terțe.

(5) În sensul prezentei directive, „finanțarea terorismului” înseamnă furnizarea sau colectarea de fonduri prin orice mijloace, în mod direct sau indirect, cu intenția folosirii acestora, sau cunoscând faptul că urmează să fie folosite, în totalitate sau parțial, pentru a comite oricare dintre infracțiunile în înțelesul articolelor 1-4 din Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului ⁽¹⁾.

(6) Cunoașterea, intenția sau scopul, necesare ca elemente ale activităților menționate la alineatele (3) și (5), pot fi deduse din împrejurări de fapt obiective.

Articolul 2

(1) Prezenta directivă se aplică următoarelor entități obligate:

1. instituții de credit;
2. instituții financiare;
3. următoarele persoane fizice sau juridice, în exercitarea activităților lor profesionale:
 - (a) auditori, experți contabili externi și consilieri fiscali;
 - (b) notari și alte persoane care exercită profesii juridice liberale, atunci când participă, în numele și pe seama clientului, la orice tranzacție financiară sau imobiliară, sau când acordă asistență pentru planificarea sau efectuarea tranzacțiilor pentru client referitoare la:
 - (i) cumpărarea și vânzarea de bunuri imobile sau entități comerciale;
 - (ii) gestionarea banilor, a valorilor mobiliare sau a altor active ale clientului;
 - (iii) deschiderea sau gestionarea de conturi bancare, conturi de economii sau conturi de valori mobiliare;
 - (c) furnizori de servicii pentru fiducii sau societăți care nu fac obiectul literei (a) sau (b);
 - (d) agenți imobiliari;
 - (e) alte persoane care comercializează bunuri, numai în măsura în care plățile sunt efectuate sau încasate în numerar și au o valoare de cel puțin 10 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele;
 - (f) furnizorii de servicii de jocuri de noroc.

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului (JO L 164, 22.6.2002, p. 3).

(iv) organizarea contribuțiilor necesare pentru crearea, funcționarea sau administrarea societăților;

(v) crearea, funcționarea sau administrarea de fiducii, societăți, fundații sau structuri similare;

(2) Cu excepția cazinourilor și pe baza unei evaluări adecvate a riscurilor, statele membre pot decide să excepteze, total sau parțial, furnizorii anumitor servicii de jocuri de noroc de la dispozițiile de drept intern de transpunere a prezentei directive, pe baza riscului scăzut dovedit reprezentat de natura și, după caz, de amploarea operațiunilor aferente acestor servicii.

Printre factorii luați în considerare în evaluarea riscurilor, statele membre evaluează gradul de vulnerabilitate al tranzacțiilor aplicabile, inclusiv în ceea ce privește metodele de plată utilizate.

În evaluarea riscurilor, statele membre indică modul în care au luat în considerare orice constatări relevante din rapoartele elaborate de Comisie în temeiul articolului 6.

Orice decizie luată de un stat membru în temeiul primului paragraf este notificată Comisiei, împreună cu o justificare întemeiată pe o evaluare specifică a riscurilor. Comisia comunică respectiva decizie celorlalte state membre.

(3) Statele membre pot decide ca persoanele care desfășoară o activitate financiară în mod ocazional sau foarte limitat și în cazul cărora există un risc scăzut de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului să nu intre în domeniul de aplicare al prezentei directive, cu condiția îndeplinii tuturor criteriilor următoare:

- (a) activitatea financiară este limitată în termeni absoluți;
- (b) activitatea financiară este limitată la nivel de tranzacții;
- (c) activitatea financiară nu constituie activitatea principală a persoanelor respective;
- (d) activitatea financiară este auxiliară și direct legată de activitatea principală a persoanelor respective;
- (e) activitatea principală a persoanelor respective nu este o activitate menționată la alineatul (1) punctul 3 literele (a)-(d) și (f);
- (f) activitatea financiară este prestată numai pentru clienții activității principale a persoanelor respective și nu este oferită publicului în general.

Primul paragraf nu se aplică persoanelor implicate în activitatea de remitere de bani astfel cum este definită la articolul 4 punctul 13 din [Directiva 2007/64/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(4) În sensul alineatului (3) litera (a), statele membre impun ca cifra de afaceri totală a activității financiare să nu depășească un prag care trebuie să fie suficient de scăzut. Pragul se stabilește la nivel național, în funcție de tipul de activitate financiară.

(5) În sensul alineatului (3) litera (b), statele membre aplică un prag maxim pe client și pe tranzacție unică, indiferent dacă tranzacția este efectuată într-o singură operațiune sau în mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele. Pragul maxim respectiv se stabilește la nivel național, în funcție de tipul de activitate financiară. Pragul maxim trebuie să fie suficient de scăzut, pentru a se asigura faptul că tipurile de tranzacții în cauză constituie o metodă dificil de aplicat și ineficientă de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, și nu depășește 1 000 EUR.

(6) În sensul alineatului (3) litera (c), statele membre impun ca cifra de afaceri a activității financiare să nu depășească 5 % din cifra de afaceri anuală totală a persoanei fizice sau juridice în cauză.

⁽¹⁾ [Directiva 2007/64/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a [Directivei 97/5/CE](#) (JO L 319, 5.12.2007, p. 1).

(7) Atunci când evaluează riscul de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului în sensul prezentului articol, statele membre acordă o atenție specială oricărei activități financiare care este considerată, prin natura sa, făcând în mod deosebit obiectul unei utilizări sau al unui abuz în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului.

(8) Deciziile luate de statele membre în temeiul alineatului (3) menționează motivele pe care se bazează. Statele membre pot decide să retragă decizia respectivă în cazul în care circumstanțele se schimbă. Statele membre notifică astfel de decizii Comisiei. Comisia comunică deciziile celorlalte state membre.

(9) Statele membre stabilesc activități de monitorizare bazată pe risc sau adoptă orice alte măsuri adecvate pentru a se asigura că nu se face abuz de exceptarea acordată prin deciziile luate în temeiul prezentului articol.

Articolul 3

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (¹), inclusiv sucursalele acesteia, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din regulamentul respectiv, situată în Uniune, indiferent dacă sediul central este situat în Uniune sau într-o țară terță;

2. „instituție financiară” înseamnă:

(a) o întreprindere, alta decât o instituție de credit, care efectuează una sau mai multe dintre activitățile enumerate la punctele 2-12, 14 și 15 din anexa I la Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului (²), inclusiv activitățile specifice caselor de schimb valutar;

(b) o întreprindere de asigurare astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (³), în măsura în care desfășoară activități de asigurare de viață reglementate de directiva menționată;

(c) o întreprindere de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului (⁴);

(d) un organism de plasament colectiv care își comercializează unitățile sau acțiunile;

(e) un intermediar de asigurări astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5 din Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului (⁵) atunci când acționează în legătură cu asigurările de viață și alte servicii de investiții conexe, cu excepția intermediarilor de asigurări legați, astfel cum sunt menționați la punctul 7 din articolul respectiv;

(f) sucursale situate în Uniune ale instituțiilor financiare menționate la literele (a) - (e), indiferent dacă sediile lor sociale sunt situate într-un stat membru sau într-o țară terță;

3. „bunuri” înseamnă activele de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, precum și documentele juridice sau instrumentele sub orice formă, inclusiv cele electronice sau digitale, care atestă dreptul de proprietate sau interese în astfel de active;

4. „activitate infracțională” înseamnă orice fel de implicare infracțională în comiterea următoarelor infracțiuni grave:

(a) actele prevăzute la articolele 1-4 din Decizia-cadru 2002/475/JAI;

(b) oricare dintre infracțiunile menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope din 1988;

(¹) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(²) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

(³) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

(⁴) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

(⁵) Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări (JO L 9, 15.1.2003, p. 3).

(c) activitățile organizațiilor criminale astfel cum sunt definite la articolul 1 din Acțiunea comună 98/733/JAI a Consiliului (¹);

(d) fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, cel puțin fraudă gravă, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 alineatul (1) din Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽²⁾;

(e) corupția;

(f) toate infracțiunile, inclusiv infracțiunile fiscale legate de impozitele directe și impozitele indirecte astfel cum sunt definite în dreptul intern al statelor membre, care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură privativă de libertate cu durata maximă de peste un an sau, în statele membre al căror sistem juridic prevede un prag minim pentru infracțiuni, toate infracțiunile care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură privativă de libertate cu durata minimă de peste șase luni;

5. „organism de autoreglementare” înseamnă un organism care reprezintă membrii unei profesii și care joacă un rol în reglementarea acestora, în realizarea anumitor funcții de supraveghere sau de monitorizare și în asigurarea punerii în aplicare a normelor referitoare la aceștia;

6. „beneficiar real” înseamnă orice persoană (persoane) fizică (fizice) care dețin(e) sau controlează în ultimă instanță clientul și/sau persoana fizică (persoanele fizice) în numele căreia (căror) se realizează o tranzacție sau o activitate și care includ(e) cel puțin:

(a) în cazul entităților corporative:

(i) persoana fizică (persoanele fizice) care dețin(e) sau controlează în ultimă instanță o entitate juridică prin exercitarea directă sau indirectă a dreptului de proprietate asupra unui procent suficient din acțiuni ori din drepturile de vot ori prin participația în capitalurile proprii ale entității respective, inclusiv prin deținerea de acțiuni la purtător, sau prin exercitarea controlului prin alte mijloace, alta decât o societate cotate pe o piață reglementată care face obiectul cerințelor de divulgare a informațiilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau al unor standarde internaționale echivalente care asigură transparența corespunzătoare a informațiilor privind exercitarea dreptului de proprietate.

Deținerea a 25 % plus unu acțiuni sau participația în capitalurile proprii ale unui client într-un procent de peste 25 % de către o persoană fizică este un indiciu al exercitării directe a dreptului de proprietate. Deținerea a 25 % plus unu acțiuni sau participația în capitalurile proprii ale unui client într-un procent de peste 25 % de către o entitate corporativă, care se află sub controlul unei (unor) persoane fizice, sau de către mai multe entități corporative, care se află sub controlul aceleiași (acelorași) persoane fizice este un indiciu al exercitării indirecte a dreptului de proprietate. Aceasta se aplică fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a decide ca un procent mai mic să poată constitui un indiciu al proprietății sau al controlului. Controlul prin alte mijloace poate fi definit, printre altele, în conformitate cu criteriile din articolul 22 alineatele (1)-(5) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾;

(ii) în cazul în care, după epuizarea tuturor mijloacelor posibile și cu condiția să nu existe motive de suspiciune, nu se identifică nicio persoană în conformitate cu punctul (i) sau în cazul în care există orice îndoială că persoana identificată (persoanele identificate) este (sunt) beneficiarul real (beneficiarii reali), persoana fizică (persoanele fizice) care ocupă o funcție (funcții) de conducere de rang superior, entitățile obligate țin evidența măsurilor luate în vederea identificării beneficiarilor reali în conformitate cu punctul (i) și cu prezentul punct;

(b) în cazul fiduciilor:

- (i) constituitorul;
- (ii) fiduciarul (fiduciarii);
- (iii) protectorul, dacă există;
- (iv) beneficiarii sau, în cazul în care persoanele care beneficiază de construcția juridică sau entitatea juridică nu au fost încă identificate, categoria de persoane în al căror interes principal se constituie sau funcționează construcția juridică sau entitatea juridică;
- (v) oricare altă persoană fizică ce exercită controlul în ultimă instanță asupra fiduciei prin exercitarea directă sau indirectă a dreptului de proprietate sau prin alte mijloace;

⁽¹⁾ Acțiunea comună 98/733/JAI din 21 decembrie 1998, adoptată de Consiliu pe baza articolului K. 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind incriminarea participării la o organizație criminală în statele membre ale Uniunii Europene (JO L 351, 29.12.1998, p. 1).

⁽²⁾ JO C 316, 27.11.1995, p. 49.

⁽³⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

(c) în cazul entităților juridice precum fundațiile și al construcțiilor juridice similare fiduciiilor, persoana fizică (persoanele fizice) care ocupă poziții echivalente sau similare celor menționate la litera (b);

7. „furnizor de servicii pentru fiducii sau societăți” înseamnă orice persoană care prestează unor terți, cu titlu profesional, oricare dintre următoarele servicii:

- (a) constituirea de societăți sau alte persoane juridice;
- (b) exercitarea funcției de director sau secretar al unei societăți, de partener în cadrul unei asocieri sau a unei funcții similare legate de alte persoane juridice sau organizarea ca o altă persoană să exercite astfel de funcții;
- (c) furnizarea unui sediu social, a unei adrese comerciale, poștale sau administrative și a oricăror altor servicii conexe pentru o societate, o asocierie sau orice altă persoană juridică sau construcție juridică;
- (d) exercitarea funcției de fiduciar în cadrul unei fiducii exprese sau al unei construcții juridice similare sau organizarea ca o altă persoană să exercite o astfel de funcție;
- (e) exercitarea funcției de acționar pe seama unei persoane alta decât o societate cotate pe o piață reglementată care face obiectul cerințelor de divulgare a informațiilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau al unor standarde internaționale echivalente, sau organizarea ca o altă persoană să exercite o astfel de funcție;

8. „relație de corespondență” înseamnă:

- (a) furnizarea de servicii bancare de către o bancă în calitate de corespondent către o altă bancă în calitate de respondent, inclusiv furnizarea unui cont curent sau a unui alt cont de pasiv și a serviciilor conexe, precum gestionarea numerarului, transferuri internaționale de fonduri, compensarea cecurilor, conturi corespondente de transfer și servicii de schimb valutar;

(b) relațiile între și dintre instituțiile de credit și instituțiile financiare, inclusiv atunci când se prestează servicii similare de către o instituție corespondentă către o instituție respondentă, și inclusiv relațiile stabilite pentru tranzacțiile cu titluri de valoare sau transferurile de fonduri;

9. „persoană expusă politic” înseamnă o persoană fizică căreia i se încredințează sau i s-au încredințat funcții publice importante și include:

- (a) șefi de stat, șefi de guvern, miniștri și miniștri adjuncți sau secretari de stat;
- (b) membri ai parlamentului sau ai unor organe legislative similare;
- (c) membri ai organelor de conducere ale partidelor politice;
- (d) membri ai curților supreme, ai curților constituționale sau ai altor instanțe judecătorești de nivel înalt ale căror hotărâri nu fac obiectul altor căi de atac decât în circumstanțe excepționale;
- (e) membri ai curților de conturi sau ai consiliilor băncilor centrale;
- (f) ambasadori, însărcinați cu afaceri și ofițeri superiori în forțele armate;
- (g) membri ai organelor de administrare, de conducere sau de supraveghere ale întreprinderilor publice;
- (h) directori, directori adjuncți și membri ai consiliului de administrație sau membri cu funcții echivalente în cadrul unei organizații internaționale.

Nicio funcție publică menționată la literele (a)-(h) nu include persoane care ocupă funcții de rang mijlociu sau inferior;

10. „membri ai familiei” includ:

- (a) soțul/soția unei persoane expuse politic sau o persoană considerată ca fiind echivalent al soțului/soției unei persoane expuse politic;
- (b) copiii și soții/soțiile lor sau persoanele considerate ca fiind echivalente ale soților/soțiilor, ale unei persoane expuse politic;
- (c) părinții unei persoane expuse politic;

11. „persoane cunoscute ca asociați apropiați” înseamnă:

- (a) persoanele fizice cunoscute ca fiind beneficiarii reali, împreună cu o persoană expusă politic, ai unei entități juridice sau ai unei construcții juridice sau ca având orice altă relație strânsă de afaceri cu o astfel de persoană;
- (b) persoanele fizice care sunt singurii beneficiari reali ai unei entități juridice sau ai unei construcții juridice cunoscute ca fiind înființate în beneficiul de facto al unei persoane expuse politic;

12. „conducere de rang superior” înseamnă un responsabil sau un angajat care deține cunoștințe suficiente privind expunerea instituției la riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și care ocupă o funcție suficient de înaltă pentru a lua decizii cu efect asupra acestei expuneri și care nu este necesar să fie întotdeauna un membru al consiliului de administrație;

13. „relație de afaceri” înseamnă o relație de afaceri, profesională sau comercială legată de activitățile profesionale ale entităților obligate și despre care, la momentul stabilirii contactului, se consideră că va fi de durată;
14. „servicii de jocuri de noroc” înseamnă orice serviciu care presupune o miză cu valoare monetară în jocuri de noroc, inclusiv în cele cu un element de abilitate, cum ar fi loteriile, jocurile de cazinou, jocurile de poker și pariurile, furnizate într-un sediu fizic sau prin orice fel de mijloace la distanță, pe cale electronică sau cu ajutorul oricărui alt tip de tehnologii care facilitează comunicarea, și la solicitarea individuală a destinatarului serviciilor;
15. „grup” înseamnă un grup de întreprinderi format dintr-o societate-mamă, filialele acesteia și entități în cadrul cărora societatea-mamă sau filialele acesteia dețin o participație, precum și întreprinderile legate între ele printr-o relație în înțelesul articolului 22 din Directiva 2013/34/UE;
16. „monedă electronică” înseamnă moneda electronică astfel cum este definită în articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE;
17. „bancă fictivă” înseamnă o instituție de credit sau financiară sau o instituție care desfășoară activități echivalente celor desfășurate de o instituție de credit sau financiară, înregistrată într-o jurisdicție în care nu are prezență fizică prin care să se exercite o conducere și o gestiune veritabile și care nu este afiliată unui grup financiar reglementat.

Articolul 4

- (1) În conformitate cu abordarea bazată pe risc, statele membre se asigură că domeniul de aplicare al prezentei directive este extins în întregime sau parțial la profesii și categorii de întreprinderi, altele decât entitățile obligate menționate la articolul 2 alineatul (1), care desfășoară activități care sunt în mod deosebit susceptibile a fi folosite în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului.
- (2) Atunci când un stat membru extinde domeniul de aplicare al prezentei directive la profesii și categorii de întreprinderi altele decât cele prevăzute la articolul 2 alineatul (1), acesta informează Comisia în această privință.

Articolul 5

Statele membre pot adopta sau menține în vigoare dispoziții mai stricte în domeniul reglementat de prezenta directivă pentru a preveni spălarea banilor și finanțarea terorismului, în limitele dreptului Uniunii.

SECȚIUNEA 2

Evaluarea riscurilor

Articolul 6

- (1) Comisia realizează o evaluare privind riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului care afectează piața internă și în legătură cu activitățile transfrontaliere.

În acest scop, până la 26 iunie 2017, Comisia întocmește un raport care să identifice, să analizeze și să evalueze aceste riscuri la nivelul Uniunii. Ulterior, Comisia își actualizează raportul la fiecare doi ani sau mai frecvent, după caz.

- (2) Raportul menționat la alineatul (1) ia în calcul cel puțin următoarele aspecte:
- (a) domeniile pieței interne care sunt expuse cel mai mult riscului;
 - (b) riscurile asociate fiecărui sector relevant;

- (c) cele mai răspândite mijloace utilizate de infractori pentru a spăla produse ilicite.
- (3) Comisia pune raportul menționat la alineatul (1) la dispoziția statelor membre și a entităților obligate pentru a le ajuta să identifice, să înțeleagă, să gestioneze și să atenueze riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, precum și pentru a permite altor părți interesate, inclusiv legiuitorilor naționali, Parlamentului European, AES și reprezentanților unităților de informații financiare, să înțeleagă mai bine riscurile.
- (4) Comisia emite recomandări statelor membre privind măsurile adecvate pentru abordarea riscurilor identificate. În cazul în care statele membre decid să nu aplice niciuna dintre recomandări în cadrul regimurilor lor naționale de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, acestea notifică acest lucru Comisiei și furnizează o justificare pentru decizia respectivă.
- (5) Până la 26 decembrie 2016, AES, prin comitetul mixt, emite un aviz privind riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului care afectează sectorul financiar al Uniunii (denumit în continuare „avizul comun”). Ulterior, AES prin comitetul mixt emite un aviz la fiecare doi ani.
- (6) În realizarea evaluării menționate la alineatul (1), Comisia organizează activitatea la nivelul Uniunii, ține cont de avizul comun menționat la alineatul (5) și implică experții în combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului din statele membre, reprezentanții unităților de informații financiare și alte organisme de la nivelul Uniunii, acolo unde este cazul. Comisia pune avizele comune la dispoziția statelor membre și a entităților obligate pentru a le ajuta să identifice, să gestioneze și să atenueze riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.
- (7) La fiecare doi ani, sau mai des dacă este cazul, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la constatările rezultate în urma evaluărilor periodice ale riscurilor și la măsurile luate pe baza acestor constatări.

Articolul 7

- (1) Fiecare stat membru ia măsurile corespunzătoare pentru identificarea, evaluarea, înțelegerea și atenuarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului la care se expune, precum și a oricăror preocupări legate de protecția datelor în acest context. Statul membru actualizează respectiva evaluare a riscului.
- (2) Fiecare stat membru desemnează o autoritate sau instituie un mecanism pentru a coordona răspunsul național la riscurile menționate la alineatul (1). Identitatea autorității respective sau descrierea mecanismului este notificată Comisiei, AES, precum și celorlalte state membre.
- (3) Atunci când efectuează evaluările menționate la alineatul (1) din prezentul articol, statele membre utilizează concluziile raportului menționat la articolul 6 alineatul (1).
- (4) În ceea ce privește evaluarea riscului menționat la alineatul (1), fiecare stat membru:
- (a) o utilizează în scopul îmbunătățirii regimului său de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, în special prin identificarea domeniilor în care entitățile obligate trebuie să aplice măsuri sporite și, după caz, prin specificarea măsurilor care trebuie luate;
 - (b) identifică, după caz, sectoarele sau domeniile cu risc mai scăzut sau mai ridicat de spălare a banilor și de finanțare a terorismului;
 - (c) o utilizează pentru a-l ajuta la alocarea și ierarhizarea resurselor pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului;

(d) o utilizează pentru a asigura că pentru fiecare sector sau domeniu se elaborează reglementări corespunzătoare, în funcție de riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului;

(e) pune de îndată la dispoziția entităților obligate informațiile corespunzătoare pentru facilitarea desfășurării propriilor evaluări ale riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

(5) Statele membre pun la dispoziția Comisiei, AES și celorlalte state membre rezultatele propriilor evaluări ale riscurilor.

Articolul 8

(1) Statele membre se asigură că entitățile obligate iau măsurile corespunzătoare pentru identificarea și evaluarea riscurilor referitoare la spălarea banilor și finanțarea terorismului, luând în considerare factorii de risc, inclusiv cei referitori la clienți, țări sau zone geografice, produse, servicii, tranzacții sau canale de distribuție. Măsurile respective sunt proporționale cu natura și dimensiunea entităților obligate.

(2) Evaluările riscurilor menționate la alineatul (1) sunt documentate, actualizate și se pun la dispoziția autorităților competente relevante și a organismelor de autoreglementare vizate. Autoritățile competente pot decide că nu sunt necesare evaluări individuale documentate ale riscurilor în cazul în care riscurile specifice inerente unui sector sunt clare și bine înțelese.

(3) Statele membre se asigură că entitățile obligate instituie politici, controale și proceduri pentru a atenua și a gestiona cu eficacitate riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului identificate la nivelul Uniunii, al statelor membre, și al entităților obligate. Politicile, controalele și procedurile respective trebuie să fie proporționale cu natura și dimensiunea entităților obligate respective.

(4) Politicile, controalele și procedurile menționate la alineatul (3) cuprind:

(a) elaborarea de politici, controale și proceduri interne, inclusiv practici model de gestionare a riscurilor, precauția privind clientela, raportarea, păstrarea evidențelor, controlul intern, managementul conformității inclusiv, atunci când este cazul având în vedere dimensiunea și natura activității, numirea în funcție a unui responsabil de conformitate la nivelul conducerii și procesul de verificare a angajaților;

(b) atunci când este cazul având în vedere dimensiunea și natura activității, o funcție de audit independent în scopul testării politicilor, controalelor și procedurilor interne menționate la litera (a).

(5) Statele membre impun entităților obligate să obțină aprobarea conducerii de rang superior pentru politicile, controalele și procedurile instituite și să monitorizeze și să consolideze măsurile adoptate, după caz.

SECȚIUNEA 3

Politica privind țările terțe

Articolul 9

(1) Jurisdicțiile țărilor terțe care au deficiențe strategice în regimurile lor naționale privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, care prezintă pericole semnificative pentru sistemul financiar al Uniunii (denumite în continuare „țări terțe cu grad înalt de risc”), sunt identificate în scopul de a proteja buna funcționare a pieței interne.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 64 pentru a identifica țările terțe cu grad înalt de risc, ținând seama de deficiențele strategice, legate în special de:

(a) cadrul juridic și instituțional al țării terțe respective în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, în special:

- (i) incriminarea spălării banilor și a finanțării terorismului;
 - (ii) măsurile de precauție privind clientela;
 - (iii) cerințele de păstrare a evidențelor; și
 - (iv) raportarea tranzacțiilor suspecte;
- (b) competențele și procedurile de care dispun autoritățile competente din țara terță pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului;
- (c) eficacitatea sistemului de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în ceea ce privește abordarea riscurilor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului în țara terță respectivă.

(3) Actele delegate menționate la alineatul (2) se adoptă în termen de o lună de la identificarea deficiențelor strategice menționate la respectivul alineat.

(4) Atunci când elaborează actele delegate menționate la alineatul (2), Comisia ia în considerare, după caz, evaluări relevante sau rapoarte elaborate de organizații internaționale și de organisme de standardizare cu competențe în domeniul prevenirii spălării banilor și al combaterii finanțării terorismului, în ceea ce privește riscurile prezentate de anumite țări terțe.

CAPITOLUL II

PRECAUȚIA PRIVIND CLIENTELA

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 10

(1) Statele membre interzic instituțiilor lor de credit și financiare deținerea de conturi anonime sau de carnet de economii anonime. Statele membre impun în toate cazurile ca titularii și beneficiarii conturilor anonime sau ai carnetelor de economii anonime existente să fie supuși măsurilor de precauție privind clientela cât mai curând posibil și în orice caz înainte ca respectivele conturi sau carnet de economii să fie folosite în vreun fel.

(2) Statele membre iau măsuri de prevenire a utilizării abuzive a acțiunilor la purtător și a warrantelor pe acțiuni la purtător.

Articolul 11

Statele membre se asigură că entitățile obligate aplică măsuri de precauție privind clientela în următoarele cazuri:

- (a) la stabilirea unei relații de afaceri;
- (b) atunci când efectuează o tranzacție ocazională:
 - (i) în valoare de cel puțin 15 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele; sau

- (ii) care constituie un transfer de fonduri astfel cum este definit în articolul 3 punctul 9 din Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului (¹) în valoare de peste 1 000 EUR;
- (c) în cazul persoanelor care comercializează bunuri, atunci când efectuează tranzacții ocazionale în numerar în valoare de cel puțin 10 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele;
- (d) în cazul furnizorilor de servicii de jocuri de noroc, în momentul colectării câștigurilor, în momentul punerii unei mize ori în ambele cazuri atunci când efectuează tranzacții în valoare de cel puțin 2 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele;
- (e) atunci când există o suspiciune de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, independent de orice derogare, exceptare sau prag;
- (f) atunci când există îndoieli privind veridicitatea sau suficiența datelor de identificare a clientului obținute anterior.

Articolul 12

(1) Prin derogare de la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c) și de la articolul 14, pe baza unei evaluări corespunzătoare a riscurilor care să demonstreze existența unui risc scăzut, statele membre pot permite entităților obligate să nu aplice anumite măsuri de precauție privind clientela cu privire la moneda electronică în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare de atenuare a riscurilor:

- (a) instrumentul de plată nu este reîncărcabil sau are o limită maximă de 250 EUR pentru tranzacțiile de plăți lunare, care poate fi utilizată numai în statul membru respectiv;
- (b) suma maximă depozitată electronic nu depășește 250 EUR;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1781/2006 (a se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial).

- (c) instrumentul de plată este utilizat exclusiv pentru a achiziționa bunuri sau servicii;
- (d) instrumentul de plată nu poate fi finanțat cu monedă electronică anonimă;
- (e) emitentul efectuează o monitorizare suficientă a tranzacțiilor sau a relației de afaceri pentru a permite depistarea tranzacțiilor neobișnuite sau suspecte.

În sensul literei (b) din primul paragraf, un stat membru poate mări această limită până la 500 EUR pentru instrumentele de plată care pot fi utilizate numai în statul membru respectiv.

(2) Statele membre se asigură că derogarea prevăzută la alineatul (1) nu este aplicabilă în cazul răscumpărării în numerar sau al retragerii în numerar a valorii monetare a monedei electronice în cazul în care suma răscumpărată depășește 100 EUR.

Articolul 13

(1) Măsurile de precauție privind clientela cuprind:

- (a) identificarea clientului și verificarea identității clientului pe baza documentelor, datelor sau informațiilor obținute dintr-o sursă credibilă și independentă;

- (b) identificarea beneficiarului real și adoptarea unor măsuri rezonabile pentru a verifica identitatea acestuia, astfel încât entitatea obligată să aibă certitudinea că știe cine este beneficiarul real, inclusiv, în ceea ce privește persoanele juridice, fiduciile, societățile, fundațiile și construcțiile juridice similare, adoptarea unor măsuri rezonabile pentru a înțelege structura de proprietate și de control a clientului;
- (c) evaluarea și, după caz, obținerea de informații privind scopul și natura dorită a relației de afaceri;
- (d) realizarea unei monitorizări continue a relației de afaceri, inclusiv examinarea tranzacțiilor încheiate pe toată durata relației respective, pentru a asigura că tranzacțiile realizate sunt conforme cu informațiile entității obligate referitoare la client, la profilul activității și la profilul riscului, inclusiv, după caz, la sursa fondurilor, precum și că documentele, datele sau informațiile deținute sunt actualizate.

La aplicarea măsurilor menționate la literele (a) și (b) din primul paragraf, entitățile obligate verifică, de asemenea, dacă o persoană care pretinde că acționează în numele clientului este autorizată în acest sens și identifică și verifică identitatea persoanei respective.

(2) Statele membre se asigură că entitățile obligate aplică fiecare dintre cerințele de precauție privind clientela prevăzute la alineatul (1). Cu toate acestea, entitățile obligate pot stabili amploarea măsurilor respective în funcție de risc.

(3) Statele membre impun entităților obligate să ia în considerare cel puțin variabilele prevăzute în anexa I atunci când evaluează riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

(4) Statele membre se asigură că entitățile obligate pot demonstra autorităților competente sau organismelor de autoreglementare că măsurile sunt corespunzătoare din punctul de vedere al riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului care au fost identificate.

(5) În cazul asigurărilor de viață sau al altor tipuri de asigurări legate de investiții, statele membre se asigură că, în plus față de măsurile de precauție privind clientela impuse în ceea ce privește clientul și beneficiarul real, instituțiile de credit și instituțiile financiare aplică următoarele măsuri de precauție privind clientela în cazul beneficiarilor de polițe de asigurare de viață și de alte polițe de asigurare legate de investiții, de îndată ce beneficiarii sunt identificați sau desemnați:

- (a) în cazul beneficiarilor care sunt persoane sau construcții juridice identificate după nume, consemnarea numelui persoanei;
- (b) în cazul beneficiarilor desemnați după caracteristici sau categorie ori prin alte mijloace, obținerea unor informații suficiente privind beneficiarii respectivi, astfel încât instituția de credit sau instituția financiară să fie sigură că, la momentul plății, va fi în măsură să stabilească identitatea beneficiarului.

În cazurile menționate la literele (a) și (b) din primul paragraf, verificarea identității beneficiarilor are loc la momentul plății. În caz de atribuire, totală sau parțială, a unei asigurări de viață sau a unui alt tip de asigurare legată de investiții către un terț, instituțiile de credit și instituțiile financiare care au cunoștință de atribuirea respectivă identifică beneficiarul real la momentul atribuirii către persoana fizică sau juridică sau către construcția juridică care primește, pentru beneficiul propriu, valoarea poliței cedate.

(6) În cazul beneficiarilor de fiducii sau de construcții juridice similare care sunt desemnați în funcție de caracteristici particulare sau de categorie, o entitate obligată obține informații suficiente cu privire la beneficiar, astfel încât să se asigure că va fi în măsură să stabilească identitatea beneficiarului la momentul plății sau al exercitării de către beneficiar a drepturilor sale dobândite.

Articolul 14

- (1) Statele membre impun ca verificarea identității clientului și a beneficiarului real să aibă loc înainte de stabilirea unei relații de afaceri sau de desfășurarea tranzacției.
- (2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot permite ca verificarea identității clientului și a beneficiarului real să se realizeze în timpul constituirii unei relații de afaceri, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a nu întrerupe practicile comerciale normale și în cazul în care riscul de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului este redus. În astfel de situații, procedurile respective se realizează cât mai curând posibil după contactul inițial.
- (3) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot permite deschiderea unui cont la o instituție de credit sau o instituție financiară, inclusiv conturi care permit tranzacții cu valori mobiliare, cu condiția să fie aplicate garanții corespunzătoare care să asigure realizarea tranzacțiilor de către client sau în numele clientului numai după respectarea în totalitate a cerințelor de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b).
- (4) Statele membre impun ca, în cazul în care nu este în măsură să respecte cerințele de precauție privind clientela stabilite la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) sau (c), entitatea obligată să nu realizeze nicio tranzacție printr-un cont bancar, să nu stabilească nicio relație de afaceri și să nu realizeze nicio tranzacție, precum și să înceteze relația de afaceri și să aibă în vedere transmiterea către unitatea de informații financiare a unui raport privind tranzacții suspecte în legătură cu clientul, în conformitate cu articolul 33.

Statele membre nu aplică primul paragraf notarilor, altor persoane care exercită profesii juridice liberale, auditorilor, experților contabili externi și consilierilor fiscali numai în măsura în care aceștia evaluează situația juridică a clientului sau îndeplinesc sarcina de apărare sau de reprezentare a clientului în proceduri judiciare sau referitor la acestea, inclusiv de consiliere privind inițierea sau evitarea acestor proceduri.

- (5) Statele membre impun ca entitățile obligate să aplice măsurile de precauție privind clientela nu numai tuturor clienților noi, ci și clienților existenți, în funcție de risc, la momentele oportune, inclusiv atunci când circumstanțele relevante privind clientul se schimbă.

SECȚIUNEA 2

Precauția simplificată privind clientela

Articolul 15

- (1) În cazul în care un stat membru sau o entitate obligată identifică domenii cu risc redus, statul membru respectiv poate permite entităților obligate să aplice măsuri de precauție simplificată privind clientela.
- (2) Înainte de a aplica măsuri de precauție simplificată privind clientela, entitățile obligate se asigură că relația de afaceri sau tranzacția prezintă un grad de risc redus.
- (3) Statele membre se asigură că entitățile obligate efectuează o monitorizare suficientă a tranzacțiilor și a relațiilor de afaceri, pentru a permite depistarea tranzacțiilor neobișnuite sau suspecte.

Articolul 16

La evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului legate de tipuri de clienți, zone geografice, precum și de anumite produse, servicii, tranzacții sau canale de distribuție, statele membre și entitățile obligate iau în considerare cel puțin factorii caracteristici situațiilor cu un risc potențial redus prevăzuți în anexa II.

Articolul 17

Până la 26 iunie 2017, AES emit orientări adresate autorităților competente și instituțiilor de credit și instituțiilor financiare, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010 cu privire la factorii de risc care trebuie luați în considerare sau măsurile care trebuie adoptate în situațiile în care sunt adecvate măsuri de precauție simplificate privind clientela. Se ține cont în special de natura și dimensiunea activității și, în măsura în care este adecvat și proporțional, se prevăd măsuri specifice.

SECȚIUNEA 3

Precauția sporită privind clientela

Articolul 18

(1) În cazurile menționate la articolele 19-24 și în cazurile care implică persoane fizice sau entități juridice stabilite în țări terțe identificate de Comisie drept țări terțe cu grad înalt de risc, precum și în alte cazuri de risc crescut identificate de statele membre sau de entitățile obligate, statele membre impun entităților obligate să aplice măsuri de precauție sporită privind clientela pentru a gestiona și a atenua riscurile respective în mod corespunzător.

Măsurile de precauție sporită privind clientela nu trebuie să fie aplicate automat în ceea ce privește sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară ale entităților obligate stabilite în Uniune care sunt situate în țări terțe cu grad înalt de risc, în cazul în care aceste sucursale și filiale deținute în proporție majoritară respectă integral politicile și procedurile aplicabile la nivelul grupului, în conformitate cu articolul 45. Statele membre se asigură că entitățile obligate tratează respectivele cazuri utilizând o abordare bazată pe risc.

(2) Statele membre impun entităților obligate să examineze, în măsura în care este posibil în mod rezonabil, contextul și scopul tuturor tranzacțiilor complexe și având valori neobișnuit de mari și al tuturor tipurilor neobișnuite de tranzacții care nu au un scop economic sau legal evident. În special, entitățile obligate măresc gradul și natura monitorizării relației de afaceri în scopul de a stabili dacă respectivele tranzacții sau activități par suspecte.

(3) La evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, statele membre și entitățile obligate iau în considerare cel puțin factorii caracteristici situațiilor cu risc potențial mărit, prevăzuți în anexa III.

(4) Până la 26 iunie 2017, AES emit orientări adresate autorităților competente și instituțiilor de credit și instituțiilor financiare, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (Ue) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, cu privire la factorii de risc care trebuie luați în considerare sau măsurile care trebuie adoptate în situațiile în care sunt adecvate măsuri de precauție sporită privind clientela. Se ține cont în special de natura și dimensiunea activității și, în măsura în care este adecvat și proporțional, se prevăd măsuri specifice.

Articolul 19

În ceea ce privește relațiile transfrontaliere de corespondență cu instituții respondente din țări terțe, statele membre impun instituțiilor lor de credit și instituțiilor financiare, în plus față de măsurile de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13:

- (a) să culeagă informații suficiente despre o instituție respondentă pentru a înțelege pe deplin natura activității acesteia și pentru a stabili, din informațiile disponibile public, reputația instituției și calitatea supravegherii;
- (b) să evalueze controalele efectuate de instituția respondentă cu privire la spălarea banilor și finanțarea terorismului;

- (c) să obțină aprobarea conducerii de rang superior înainte de stabilirea unor noi relații de corespondență;
- (d) să stabilească în scris responsabilitățile fiecărei instituții;
- (e) în ceea ce privește conturile corespondente de transfer, să se asigure că instituția respondentă a verificat identitatea clienților care au acces direct la conturile instituției corespondente, a aplicat continuu măsuri de precauție privind clientela cu privire la acești clienți și este în măsură să furnizeze instituției corespondente, la cerere, date relevante referitoare la precauția privind clientela.

Articolul 20

În ceea ce privește tranzacțiile sau relațiile de afaceri cu persoane expuse politic, statele membre impun entităților obligate, în plus față de măsurile de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13:

- (a) să dispună de sisteme adecvate de gestionare a riscurilor, inclusiv de proceduri bazate pe evaluarea riscurilor, pentru a stabili dacă un client sau beneficiarul real al unui client este o persoană expusă politic;
- (b) să aplice următoarele măsuri în cazul relațiilor de afaceri cu persoane expuse politic:
 - (i) să obțină aprobarea conducerii de rang superior pentru stabilirea sau continuarea relațiilor de afaceri cu astfel de persoane;
 - (ii) să adopte măsuri adecvate pentru a stabili sursa patrimoniului și sursa fondurilor implicate în relații de afaceri sau în tranzacții cu astfel de persoane;
 - (iii) să efectueze în mod permanent o monitorizare sporită a respectivelor relații de afaceri.

Articolul 21

Statele membre impun entităților obligate să ia măsuri rezonabile pentru a stabili dacă beneficiarii unei polițe de asigurare de viață sau ai unei alte polițe de asigurare legate de investiții și/sau, după caz, beneficiarul real al beneficiarului sunt persoane expuse politic. Măsurile respective se adoptă cel mai târziu la momentul plății sau la momentul atribuirii, totale sau parțiale, a poliței. În cazul în care s-au identificat riscuri mărite, statele membre impun entităților obligate, în plus față de aplicarea măsurilor de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13:

- (a) să informeze conducerea de rang superior înainte de plata veniturilor corespunzătoare poliței de asigurare;
- (b) să efectueze o examinare sporită a întregii relații de afaceri cu asiguratul.

Articolul 22

În cazul în care o persoană expusă politic a încetat să fie însărcinată cu o funcție publică importantă de către un stat membru sau o țară terță sau cu o funcție publică importantă de către o organizație internațională, entităților obligate li se impune cel puțin pentru 12 luni să ia în considerare riscul pe care persoana respectivă îl prezintă în continuare și să aplice măsuri corespunzătoare, în funcție de risc, până în momentul în care se consideră că persoana nu mai prezintă niciun risc specific persoanelor expuse politic.

Articolul 23

Măsurile prevăzute la articolele 20 și 21 se aplică, de asemenea, membrilor de familie sau persoanelor cunoscute ca fiind asociați apropiați ai unor astfel de persoane expuse politic.

Articolul 24

Statele membre interzic instituțiilor de credit și instituțiilor financiare să stabilească sau să continue o relație de corespondență cu o bancă fictivă. Statele membre impun instituțiilor respective să ia măsuri corespunzătoare pentru a se asigura că nu inițiază sau nu continuă relații de corespondență cu o instituție de credit sau o instituție financiară despre care se știe că permite unei bănci fictive să îi utilizeze conturile.

SECȚIUNEA 4

Execuția de către terți

Articolul 25

Statele membre pot permite entităților obligate să recurgă la terți pentru a îndeplini cerințele de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c). Cu toate acestea, responsabilitatea finală pentru îndeplinirea cerințelor respective revine în continuare entităților obligate care apelează la terț.

Articolul 26

(1) În sensul prezentei secțiuni, „terți” înseamnă entități obligate enumerate la articolul 2, organizațiile membre sau federațiile entităților obligate respective sau alte instituții sau persoane situate într-un stat membru sau într-o țară terță care:

(a) aplică cerințe de precauție privind clientela și cerințe de păstrare a evidențelor care sunt conforme cu cele prevăzute în prezenta directivă; și

(b) le este supravegheată conformitatea cu cerințele prezentei directive într-un mod conform cu secțiunea 2 din capitolul VI.

(2) Statele membre interzic entităților obligate să recurgă la terți stabiliți în țări terțe cu grad înalt de risc. Statele membre pot excepta sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară ale entităților obligate stabilite în Uniune de la interdicția respectivă în cazul în care aceste sucursale și filiale deținute în proporție majoritară respectă integral politicile și procedurile aplicabile la nivelul grupului, în conformitate cu articolul 45.

Articolul 27

(1) Statele membre se asigură că entitățile obligate obțin de la terțul la care au recurs informațiile necesare privind cerințele de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c).

(2) Statele membre se asigură că entitățile obligate cărora li se adresează clientul adoptă măsurile adecvate pentru a garanta că terțul furnizează de îndată, la cerere, copiile relevante ale datelor de identificare și verificare și orice alt document relevant privind identitatea clientului sau a beneficiarului real.

Articolul 28

Statele membre se asigură că autoritatea competentă din statul membru de origine (în cazul politicilor și procedurilor la nivel de grup) și autoritatea competentă din statul membru gazdă (în cazul sucursalelor și filialelor) pot considera că o entitate obligată respectă dispozițiile adoptate în temeiul articolelor 26 și 27 prin programul său de grup, în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) entitatea obligată se bazează pe informațiile furnizate de către un terț care face parte din același grup;
- (b) grupul aplică măsuri de precauție privind clientela, norme privind păstrarea evidențelor și programe de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului conforme cu prezenta directivă, sau norme echivalente;
- (c) punerea în aplicare efectivă a cerințelor menționate la litera (b) este supravegheată la nivel de grup de către o autoritate competentă din statul membru de origine sau din țara terță.

Articolul 29

Prezenta secțiune nu se aplică în relațiile de externalizare sau de reprezentare în care, pe baza unei dispoziții contractuale, furnizorul serviciilor de externalizare sau agentul trebuie considerat parte a entității obligate.

CAPITOLUL III

INFORMAȚII PRIVIND BENEFICIARUL REAL

Articolul 30

(1) Statele membre se asigură că entităților corporative și altor entități juridice înregistrate pe teritoriul lor li se solicită să obțină și să dețină informații adecvate, corecte și actualizate cu privire la beneficiarul lor real, inclusiv detaliile intereselor generatoare de beneficii deținute.

Statele membre se asigură că aceste entități au obligația de a furniza entităților obligate, pe lângă informațiile privind proprietarul lor de drept, informații privind beneficiarul real, atunci când entitățile obligate iau măsuri de precauție privind clientela în conformitate cu capitolul II.

(2) Statele membre solicită ca informațiile menționate la alineatul (1) să poată fi accesate în timp util de către autoritățile competente și de către unitățile de informații financiare.

(3) Statele membre se asigură că informațiile menționate la alineatul (1) sunt păstrate într-un registru central în fiecare stat membru, de exemplu un registru comercial, un registru al societăților, astfel cum sunt menționate la articolul 3 din Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), sau un registru public. Statele membre informează Comisia cu privire la caracteristicile respectivelor mecanisme naționale. Informațiile privind beneficiarii reali conținute în această bază de date pot fi colectate în conformitate cu sistemele naționale.

(4) Statele membre solicită ca informațiile păstrate în registrul central menționat la alineatul (3) să fie adecvate, corecte și actualizate.

(5) Statele membre se asigură că informațiile privind beneficiarul real sunt accesibile în toate cazurile:

- (a) autorităților competente și unităților de informații financiare, fără nicio restricție;
- (b) entităților obligate, în cadrul aplicării măsurilor de precauție privind clientela, în conformitate cu capitolul II;
- (c) oricăror persoane sau organizații care pot demonstra un interes legitim.

Persoanele sau organizațiile menționate la litera (c) au acces cel puțin la numele, luna și anul nașterii, naționalitatea și țara de reședință ale beneficiarului real, precum și la natura și amploarea interesului generator de beneficii deținut.

În sensul prezentului alineat, accesul la informațiile referitoare la beneficiarii reali se realizează în conformitate cu normele privind protecția datelor cu caracter personal și poate fi condiționat de înregistrarea online și de plata unei taxe. Taxele percepute pentru obținerea informațiilor nu depășesc costurile administrative ale acestora.

(6) Registrul central menționat la alineatul (3) asigură accesul prompt și nelimitat al autorităților competente și al unităților de informații financiare, fără a alerta entitatea în cauză. Registrul central permite, de asemenea, accesul prompt al entităților obligate atunci când aplică măsuri de precauție privind clientela.

(7) Statele membre se asigură că autoritățile competente și unitățile de informații financiare sunt în măsură să furnizeze informațiile menționate la alineatele (1) și (3) autorităților competente și unităților de informații financiare din alte state membre în timp util.

(8) Statele membre solicită ca entitățile obligate să nu se bazeze exclusiv pe registrul central menționat la alineatul (3) pentru a-și îndeplini cerințele referitoare la precauția privind clientela în conformitate cu capitolul II. Aceste cerințe sunt îndeplinite prin utilizarea unei abordări bazate pe riscuri.

(9) Statele membre pot prevedea o excepție în ceea ce privește accesul menționat la alineatul (5) literele (b) și (c) în ceea ce privește toate sau o parte din informațiile privind beneficiarul real, de la caz la caz, în împrejurări excepționale, dacă accesul ar expune beneficiarul real riscului de fraudă, răpire, șantaj, violență sau intimidare sau dacă beneficiarul real este un minor sau prezintă o altă formă de incapacitate. Excepțiile acordate în temeiul prezentului alineat nu se aplică instituțiilor de credit și instituțiilor financiare și nici entităților obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 litera (b) care sunt funcționari publici.

(10) Până la 26 iunie 2019, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului în care evaluează condițiile și procedurile și specificațiile tehnice pentru asigurarea unor condiții sigure și eficiente de interconectare a registrelor centrale menționate la alineatul (3) prin intermediul platformei centrale europene instituite prin articolul 4a alineatul (1) din Directiva 2009/101/CE. Acolo unde este cazul, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

Articolul 31

(1) Statele membre impun ca fiduciarul oricărei fiducii exprese reglementate de dreptul intern să obțină și să dețină informații adecvate, corecte și actualizate privind beneficiarul real al fiduciei. Aceste informații includ identitatea:

- (a) constituitorului;
- (b) a fiduciarului (fiduciarilor);
- (c) a protectorului (dacă acesta există);

⁽¹⁾ Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în înțelesul articolului 48 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților (JO L 258, 1.10.2009, p. 11).

- (d) a beneficiarilor sau a categoriei de beneficiari; și
- (e) a oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv asupra fiduciei.

(2) Statele membre se asigură că fiduciarul dezvăluie statutul pe care îl au și furnizează în timp util entităților obligate informațiile menționate la alineatul (1) atunci când, în calitatea lor de fiduciar, aceștia stabilesc o relație de afaceri sau efectuează o tranzacție ocazională cu o valoare care depășește pragul prevăzut la articolul 11 literele (b), (c) și (d).

(3) Statele membre solicită ca informațiile menționate la alineatul (1) să poată fi accesate în timp util de către autoritățile competente și de către unitățile de informații financiare.

- (4) Statele membre solicită ca informațiile menționate la alineatul (1) să fie păstrate într-un registru central atunci când fiducia generează consecințe fiscale. Registrul central asigură accesul prompt și nelimitat al autorităților competente și al unităților de informații financiare, fără a alerta părțile la fiducia în cauză. Acesta poate, de asemenea, să permită accesul prompt al entităților obligate în cadrul aplicării măsurilor de precauție privind clientela în conformitate cu capitolul II. Statele membre informează Comisia cu privire la caracteristicile acestor mecanisme naționale.
- (5) Statele membre solicită ca informațiile păstrate în registrul central menționat la alineatul (4) să fie adecvate, corecte și actualizate.
- (6) Statele membre se asigură că entitățile obligate nu se bazează exclusiv pe registrul central menționat la alineatul (4) pentru a-și îndeplini cerințele referitoare la precauția privind clientela astfel cum sunt prevăzute în capitolul II. Cerințele respective se îndeplinesc prin utilizarea unei abordări bazate pe riscuri.
- (7) Statele membre se asigură că autoritățile competente și unitățile de informații financiare sunt în măsură să furnizeze informațiile menționate la alineatele (1) și (4) autorităților competente și unităților de informații financiare din alte state membre în timp util.
- (8) Statele membre se asigură că măsurile prevăzute în prezentul articol se aplică altor tipuri de construcții juridice cu o structură sau funcții similare fiduciilor.
- (9) Până la 26 iunie 2019, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului în care evaluează condițiile și procedurile și specificațiile tehnice pentru asigurarea unor condiții sigure și eficiente centrale de interconectare a registrelor centrale. Acolo unde este cazul, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

CAPITOLUL IV

OBLIGAȚII DE RAPORTARE

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 32

- (1) Fiecare stat membru instituie o unitate de informații financiare în scopul de a preveni, detecta și combate în mod eficace spălarea banilor și finanțarea terorismului.
- (2) Statele membre comunică în scris Comisiei denumirea și adresa respectivei unități de informații financiare.
- (3) Fiecare unitatea de informații financiare este independentă și autonomă, ceea ce înseamnă că aceasta are autoritatea și capacitatea de a-și exercita funcțiile în mod liber, inclusiv abilitatea de a lua decizii autonome de a analiza, solicita și comunica informații specifice. Unitatea de informații financiare, în calitatea sa de unitate centrală națională, este responsabilă de primirea și analizarea rapoartelor privind tranzacții suspecte și a altor informații relevante pentru spălarea banilor, infracțiuni principale asociate sau finanțarea terorismului. Unitatea de informații financiare este responsabilă de comunicarea către autoritățile competente a rezultatelor analizei sale și a oricăror informații suplimentare relevante, în cazul în care există motive de a suspecta spălarea banilor, infracțiuni principale asociate sau finanțări ale terorismului. Aceasta este în măsură să obțină informații suplimentare de la entitățile obligate.

Statele membre furnizează unității de informații financiare resurse financiare, umane și tehnice adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile.

- (4) Statele membre se asigură că unitățile de informații financiare ale acestora au acces, în mod direct sau indirect, în timp util, la informațiile financiare, administrative și de aplicare a legii de care au nevoie pentru a-și îndeplini sarcinile în mod corespunzător. Unitățile de informații financiare sunt în măsură să răspundă cererilor de informații din partea autorităților competente din statul membru respectiv, atunci când aceste cereri de informații sunt motivate de suspiciuni privind spălarea banilor, infracțiuni principale asociate sau finanțarea terorismului. Decizia privind efectuarea analizei sau comunicarea informațiilor rămâne în sarcina unității de informații financiare.
- (5) În cazul în care există motive de fapt pentru a presupune că furnizarea unor astfel de informații ar avea un impact negativ asupra investigațiilor sau analizelor în curs de desfășurare sau, în circumstanțe excepționale, în cazul în care divulgarea informațiilor ar fi în mod clar disproporționată față de interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice sau ar fi irelevantă în ceea ce privește scopurile pentru care a fost solicitată, unitatea de informații financiare nu are obligația de a da curs cererii de informații.
- (6) Statele membre impun autorităților competente să prezinte unității de informații financiare feedback cu privire la utilizarea informațiilor furnizate în conformitate cu prezentul articol și la rezultatul investigațiilor sau inspecțiilor efectuate pe baza respectivelor informații.
- (7) Statele membre se asigură că unitatea de informații financiare are competența de a lua măsuri urgente, direct sau indirect, atunci când există o suspiciune că o tranzacție are legătură cu spălarea banilor sau finanțarea terorismului, precum și de a suspenda sau de a refuza tranzacția aflată în derulare, în scopul analizării acesteia, al confirmării suspiciunii și al comunicării rezultatelor analizei către autoritățile competente. Unitatea de informații financiare este împuternicită să întreprindă astfel de măsuri, direct sau indirect, la cererea unei unități de informații financiare dintr-un alt stat membru, pentru perioadele și în condițiile prevăzute în dreptul intern al unității de informații financiare care primește cererea.
- (8) Funcția de analiză a unității de informații financiare constă în următoarele:
- (a) o analiză operațională care se axează pe cazuri individuale și obiective specifice sau pe informații selectate adecvate, în funcție de tipul și volumul informațiilor primite și de utilizarea preconizată a informațiilor după comunicarea acestora; și
 - (b) o analiză strategică pentru abordarea tendințelor și a practicilor recurente de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

Articolul 33

- (1) Statele membre solicită entităților obligate și, după caz, directorilor și angajaților acestora să coopereze pe deplin, procedând cu promptitudine la următoarele acțiuni:
- (a) informarea unității de informații financiare, din proprie inițiativă, inclusiv prin transmiterea unui raport, în cazul în care entitatea obligată are cunoștință, suspectează sau are motive întemeiate să suspecteze că fondurile, indiferent de suma în cauză, sunt obținute din activități infracționale sau au legătură cu finanțarea terorismului, precum și prin transmiterea promptă a unui răspuns la cererile de informații suplimentare formulate de unitatea de informații financiare în astfel de cazuri; și
 - (b) furnizarea către unitatea de informații financiare, în mod direct sau indirect, la cererea acesteia, a tuturor informațiilor necesare, în conformitate cu procedurile stabilite prin dreptul aplicabil.

Toate tranzacțiile suspecte, inclusiv tentativele de tranzacții, sunt raportate.

(2) Persoana desemnată în conformitate cu articolul 8 alineatul (4) litera (a) transmite informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol către unitatea de informații financiare a statului membru pe al cărui teritoriu este stabilită entitatea obligată care transmite informațiile.

Articolul 34

(1) Prin derogare de la articolul 33 alineatul (1), statele membre pot desemna, în cazul entităților obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a), (b) și (d), un organism adecvat de autoreglementare pentru profesia în cauză drept autoritate de primire a informațiilor menționate la articolul 33 alineatul (1).

Fără a aduce atingere alineatului (2), în cazurile menționate la primul paragraf din prezentul alineat, organismul de autoreglementare desemnat transmite informațiile către unitatea de informații financiare cu promptitudine și sub formă nefiltrată.

(2) Statele membre nu aplică obligațiile prevăzute la articolul 33 alineatul (1) notarilor, altor persoane care exercită profesii juridice liberale, auditorilor, experților contabili externi și consilierilor fiscali, numai în măsura în care această derogare se referă la informațiile pe care aceștia le primesc de la unul dintre clienții lor sau le obțin în legătură cu acesta în cursul evaluării situației juridice a clientului respectiv sau al îndeplinirii sarcinii de apărare sau de reprezentare a clientului în proceduri judiciare sau referitor la acestea, inclusiv de consiliere privind inițierea sau evitarea procedurilor, indiferent dacă aceste informații sunt primite sau obținute înaintea procedurilor, în timpul acestora sau după acestea.

Articolul 35

(1) Statele membre interzic entităților obligate să efectueze tranzacții despre care cunosc sau bănuiesc că sunt legate de activități infracționale sau de finanțarea terorismului, până când finalizează acțiunile necesare în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și până când duc la îndeplinire orice instrucțiuni specifice suplimentare primite de la unitatea de informații financiare sau de la autoritățile competente în conformitate cu dreptul statului membru relevant.

(2) În cazul în care abținerea de la realizarea tranzacțiilor menționate la alineatul (1) este imposibilă sau este de natură să împiedice eforturile de urmărire a beneficiarilor unei operațiuni suspecte, entitățile obligate în cauză informează unitatea de informații financiare imediat după aceasta.

Articolul 36

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente menționate la articolul 48 informează cu promptitudine unitatea de informații financiare în cazul în care acestea, pe parcursul inspecțiilor pe care le efectuează la entitățile obligate sau în oricare alt mod, descoperă fapte care ar putea avea legătură cu spălarea banilor sau cu finanțarea terorismului.

(2) Statele membre se asigură că organismele de supraveghere împuternicite prin acte cu putere de lege sau norme administrative să supravegheze piețele bursiere, valutare și de produse financiare derivate informează unitatea de informații financiare în cazul în care descoperă fapte care ar putea avea legătură cu spălarea banilor sau cu finanțarea terorismului.

Articolul 37

Divulgarea de informații cu bună credință de către o entitate obligată sau de un angajat sau director al unei astfel de entități obligate în conformitate cu articolele 33 și 34 nu constituie încălcare a niciunei restricții de divulgare a informațiilor impuse prin contract sau printr-un act cu putere de lege sau act administrativ, și nu atrage niciun fel de răspundere pentru entitatea obligată sau pentru directorii sau angajații acesteia, chiar și în împrejurarea în care aceștia nu au cunoscut cu precizie tipul de activitate infracțională subiacentă și indiferent dacă activitatea ilegală respectivă a avut loc cu adevărat sau nu.

Articolul 38

Statele membre se asigură că persoanele, inclusiv angajații și reprezentanții entității obligate care raportează, fie la nivel intern, fie către unitatea de informații financiare, suspiciuni de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului sunt protejate față de expunerea la amenințări sau la acțiuni ostile, în special la acțiuni nefavorabile sau discriminatorii la locul de muncă.

SECȚIUNEA 2

Interzicerea divulgării

Articolul 39

(1) Entitățile obligate, precum și directorii și angajații acestora nu divulgă clientului vizat și nici altor terți faptul că informațiile sunt în curs de transmitere, au fost sau vor fi transmise în conformitate cu articolele 33 sau 34 sau că este în curs sau ar putea fi efectuată o analiză privind spălarea banilor sau finanțarea terorismului.

(2) Interdicția prevăzută la alineatul (1) nu include divulgarea către autoritățile competente, inclusiv către organismele de autoreglementare, și nici divulgarea în scopul aplicării legii.

(3) Interdicția prevăzută la alineatul (1) nu împiedică divulgarea între instituțiile de credit și instituțiile financiare sau între respectivele instituții și sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară situate în țări terțe, cu condiția ca respectivele sucursale și filiale deținute în proporție majoritară să respecte pe deplin politicile și procedurile la nivel de grup, inclusiv procedurile privind schimbul de informații în cadrul grupului, în conformitate cu articolul 45, și ca politicile și procedurile la nivel de grup să fie conforme cu cerințele stabilite în prezenta directivă.

(4) Interdicția prevăzută la alineatul (1) nu împiedică divulgarea între entitățile obligate, astfel cum este menționat la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a) și (b), sau între entitățile din țări terțe care impun cerințe echivalente celor prevăzute în prezenta directivă, care își desfășoară activitățile profesionale, ca angajați sau nu, în cadrul aceleiași persoane juridice sau al unei structuri mai largi de care aparține persoana și care are proprietari, conducere sau control de conformitate în comun.

(5) În ceea ce privește entitățile obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctele 1 și 2 și punctul 3 literele (a) și (b), în cazurile privind același client și aceeași tranzacție care implică două sau mai multe entități obligate, interdicția prevăzută la alineatul (1) din prezentul articol nu împiedică divulgarea între entitățile obligate relevante, cu condiția ca acestea să fie dintr-un stat membru, sau între entitățile dintr-o țară terță care impune cerințe echivalente celor prevăzute în prezenta directivă și cu condiția să aparțină aceleiași categorii profesionale și să se supună unor obligații în ceea ce privește secretul profesional și protecția datelor cu caracter personal.

(6) În cazul în care entitățile obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a) și (b) încearcă să descurajeze un client de la a participa la activități ilegale, aceasta nu reprezintă o divulgare în înțelesul alineatului (1) din prezentul articol.

CAPITOLUL V

PROTECȚIA DATELOR, PĂSTRAREA EVIDENȚELOR ȘI DATELE STATISTICE

Articolul 40

(1) Statele membre solicită entităților obligate să păstreze următoarele documente și informații, în conformitate cu dreptul intern, în scopul prevenirii, depistării și investigării de către unitatea de informații financiare sau de către alte autorități competente a posibilelor cazuri de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului:

- (a) în cazul precauției privind clientela, o copie a documentelor și a informațiilor necesare pentru respectarea cerințelor de precauție privind clientela stabilite în capitolul II, pe o perioadă de cinci ani de la încetarea relației de afaceri cu clientul sau de la data tranzacției ocazionale;
- (b) documente justificative și evidențe ale tranzacțiilor, constând în documente originale sau copii admise în procedurile judiciare în temeiul dreptului intern aplicabil, necesare pentru identificarea tranzacțiilor, pentru o perioadă de cinci ani de la la încetarea relației de afaceri cu clientul sau de la data tranzacției ocazionale.

La expirarea perioadei de păstrare menționate în primul paragraf, statele membre se asigură că entitățile obligate șterg datele cu caracter personal, cu excepția circumstanțelor prevăzute în dreptul intern în care entitățile obligate pot sau trebuie să păstreze în continuare datele. Statele membre pot permite sau impune păstrarea în continuare a datelor după ce au efectuat o evaluare cuprinzătoare a necesității și proporționalității unei astfel de păstrări suplimentare și consideră că aceasta este justificată de necesitatea de a preveni, depista sau investiga activitățile de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Respectiva perioadă de păstrare suplimentară nu depășește cinci ani suplimentari.

(2) În cazul în care, la 25 iunie 2015, într-un stat membru sunt în desfășurare proceduri judiciare care vizează prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a unor cazuri presupuse de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului și o entitate obligată deține informații sau documente referitoare la respectivele proceduri, entitatea obligată poate păstra informațiile sau documentele respective în conformitate cu dreptul intern pentru o perioadă de cinci ani de la 25 iunie 2015. Fără a aduce atingere dispozițiilor din dreptul penal intern privind mijloacele de probă aplicabile anchetelor penale și procedurilor judiciare în curs, statele membre pot permite sau solicita păstrarea unor astfel de informații sau documente pentru o perioadă suplimentară de cinci ani, în cazul în care a fost stabilită necesitatea și proporționalitatea unei astfel de păstrări suplimentare pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a unor cazuri presupuse de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

Articolul 41

(1) Prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul prezentei directive face obiectul Directivei 95/46/CE, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern. Datele cu caracter personal care sunt prelucrate de către Comisie sau de către AES în temeiul prezentei directive fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 45/2001.

(2) Datele cu caracter personal sunt prelucrate de entitățile obligate pe baza prezentei directive doar în scopul prevenirii spălării banilor și a finanțării terorismului, astfel cum se menționează la articolul 1, și nu sunt prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu acest scop. Se interzice prelucrarea datelor cu caracter personal pe baza prezentei directive în alte scopuri, cum ar fi cele comerciale.

(3) Entitățile obligate furnizează clienților noi informațiile solicitate în temeiul articolului 10 din Directiva 95/46/CE înainte de a stabili o relație de afaceri sau de a efectua o tranzacție ocazională. Respectivile informații includ în special o informare generală cu privire la obligațiile legale care le revin entităților obligate în temeiul prezentei directive atunci când prelucrează date cu caracter personal în scopul prevenirii spălării banilor și a finanțării terorismului, astfel cum se menționează la articolul 1 din prezenta directivă.

(4) În aplicarea interdicției de divulgare prevăzute la articolul 39 alineatul (1), statele membre adoptă măsuri legislative care limitează, integral sau parțial, dreptul de acces al persoanei vizate la datele cu caracter personal care o privesc, în măsura în care o astfel de limitare parțială sau totală constituie o măsură necesară și proporționată într-o societate democratică, ținându-se seama de interesele legitime ale persoanei în cauză:

- (a) pentru a permite entității obligate sau autorității naționale competente să își îndeplinească sarcinile în sensul prezentei directive în mod corespunzător; sau

(b) pentru a se evita obstrucționarea anchetelor, analizelor, investigațiilor sau procedurilor în sensul prezentei directive și pentru a asigura faptul că nu este pusă în pericol prevenirea, investigarea și depistarea activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

Articolul 42

Statele membre impun ca entitățile lor obligate să instituie sisteme care să le permită să răspundă în mod complet și rapid la solicitările de informații transmise de unitatea de informații financiare sau de alte autorități, în conformitate cu dreptul lor intern, prin care se verifică dacă entitățile obligate respective au sau au avut în cursul unei perioade precedente de cinci ani o relație de afaceri cu anumite persoane și care este natura relației respective, prin canale sigure și într-un mod care să garanteze confidențialitatea deplină a cererilor de informații.

Articolul 43

Prelucrarea datelor cu caracter personal pe baza prezentei directive în scopul prevenirii spălării banilor și a finanțării terorismului astfel cum este menționat la articolul 1 este considerată a constitui o chestiune de interes public în conformitate cu Directiva 95/46/CE.

Articolul 44

(1) Statele membre se asigură că, în scopul de a contribui la pregătirea evaluării riscurilor în temeiul articolului 7, sunt în măsură să revizuiască eficacitatea sistemelor lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului prin menținerea unor statistici complete în chestiuni relevante pentru eficacitatea sistemelor respective.

(2) Statisticile menționate la alineatul (1) includ:

(a) date de măsurare a dimensiunii și a importanței diferitelor sectoare care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, inclusiv numărul de entități și persoane, precum și importanța economică a fiecărui sector;

(b) date de măsurare a fazelor de raportare, de investigare și judiciare ale regimului național de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv numărul de rapoarte privind tranzacții suspecte înaintate către unitatea de informații financiare, acțiunile întreprinse ca urmare a rapoartelor respective și, anual, numărul de cazuri investigate, numărul de persoane urmărite penal, numărul de persoane condamnate pentru infracțiuni de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, tipul de infracțiuni principale, în cazul în care aceste informații sunt disponibile, precum și valoarea în euro a bunurilor care au fost înghețate, sechestrate sau confiscate;

(c) dacă sunt disponibile, date care indică numărul și procentajul de rapoarte care au ca urmare o investigație suplimentară, împreună cu raportul anual către entitățile obligate în care sunt detaliate utilitatea și urmările rapoartelor pe care le-au prezentat;

(d) date privind numărul de cereri transfrontaliere de informații care au fost efectuate, primite, respinse sau parțial sau complet soluționate de către unitatea de informații financiare.

(3) Statele membre asigură publicarea unei versiuni consolidate a statisticilor.

(4) Statele membre transmit Comisiei statisticile menționate la alineatul (2).

CAPITOLUL VI

POLITICI, PROCEDURI ȘI SUPRAVEGHERE

SECȚIUNEA 1

Proceduri interne, formare și feedback

Articolul 45

(1) Statele membre solicită entităților obligate care fac parte dintr-un grup să pună în aplicare politici și proceduri la nivel de grup, inclusiv politici de protecție a datelor și politici și proceduri privind schimbul de informații în cadrul grupului în scopul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului. Politicile și procedurile respective se pun în aplicare în mod eficace la nivelul sucursalelor și al filialelor deținute în proporție majoritară din statele membre și din țările terțe.

(2) Statele membre impun ca entitățile obligate care operează unități într-un alt stat membru să se asigure că aceste unități respectă dispozițiile de drept intern ale statului membru respectiv care transpun prezenta directivă.

(3) Statele membre se asigură că, în cazul în care entitățile obligate au sucursale sau filiale deținute în proporție majoritară situate în țări terțe în care cerințele minime privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului sunt mai puțin stricte decât cele ale statului membru, sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară situate în țara terță respectivă pun în aplicare cerințele statului membru, inclusiv pe cele privind protecția datelor, în măsura în care dreptul țării terțe permite acest lucru.

(4) Statele membre și AES se informează reciproc cu privire la cazurile în care dreptul țării terțe nu permite punerea în aplicare a politicilor și procedurilor cerute de alineatul (1). În astfel de cazuri, pot fi întreprinse acțiuni coordonate în vederea identificării unei soluții.

(5) Statele membre impun ca, în cazul în care dreptul țării terțe nu permite punerea în aplicare a politicilor și procedurilor cerute de alineatul (1), entitățile obligate se asigură că sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară din țara terță respectivă aplică măsuri suplimentare pentru a face față în mod eficace riscului de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului și informează autoritățile competente din statul membru de origine. Dacă măsurile suplimentare nu sunt suficiente, autoritățile competente din statul membru de origine aplică măsuri suplimentare de supraveghere, inclusiv măsuri prin care impun grupului să nu stabilească relații de afaceri sau să înceteze relațiile de afaceri respective, să nu efectueze tranzacții și, dacă este necesar, să își închidă operațiunile în țara terță.

(6) AES elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare prin care precizează tipul de măsuri suplimentare menționate la alineatul (5) și măsurile minime care trebuie luate de instituțiile de credit și instituțiile financiare în cazul în care dreptul țării terțe nu permite punerea în aplicare a măsurilor cerute de alineatele (1) și (3).

AES înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 26 decembrie 2016.

(7) Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (6) din prezentul articol, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.

(8) Statele membre se asigură că schimbul de informații în cadrul grupului este permis. Informațiile raportate către unitatea de informații financiare, referitoare la suspiciunea că fondurile provin din activități infracționale sau au legătură cu finanțarea terorismului, sunt distribuite în cadrul grupului, cu excepția cazului în care instrucțiunile din partea unității de informații financiare prevăd altfel.

(9) Statele membre pot impune emitenților de monedă electronică, astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 3 din Directiva 2009/110/CE, și furnizorilor de servicii de plată, astfel cum sunt definiți în articolul 4 punctul 9 din Directiva 2007/64/CE, care sunt stabiliți pe teritoriul lor sub alte forme decât sucursala și al cărui sediu social se află într-un alt stat membru, să numească un punct de contact central pe teritoriul lor pentru a asigura, în numele instituției care l-a numit, respectarea normelor în materie de combatere a

spălării banilor și a finanțării terorismului și facilitarea supravegherii de către autoritățile competente, inclusiv prin furnizarea de documente și informații, la cerere, către aceste autorități.

(10) AES elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare privind criteriile de stabilire a circumstanțelor în care este adecvată numirea unui punct de contact central în conformitate cu alineatul (9), precum și funcțiile punctelor de contact centrale.

AES înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 26 iunie 2017.

(11) Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (10) din prezentul articol, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 46

(1) Statele membre impun ca entitățile obligate să adopte măsuri proporționale cu riscurile, natura și dimensiunea lor pentru ca angajații acestora să cunoască dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive, inclusiv cerințele relevante privind protecția datelor.

Măsurile respective includ participarea angajaților în cauză la programe speciale de formare permanentă, menite să îi ajute să recunoască operațiunile care pot avea legătură cu spălarea banilor sau cu finanțarea terorismului și să îi învețe cum să procedeze în astfel de cazuri.

În cazul în care o persoană fizică care se încadrează în oricare dintre categoriile enumerate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 desfășoară activități profesionale ca angajat al unei persoane juridice, obligațiile prevăzute în prezenta secțiune se aplică persoanei juridice, și nu persoanei fizice.

(2) Statele membre se asigură că entitățile obligate au acces la informații actualizate privind practicile celor care spală bani și a celor care finanțează terorismul și privind indiciile care conduc la recunoașterea tranzacțiilor suspecte.

(3) Statele membre se asigură că, ori de câte ori este posibil, este furnizat în timp util un feedback privind eficacitatea și acțiunile întreprinse ca urmare a rapoartelor privind suspiciunile de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

(4) Atunci când este cazul, statele membre solicită entităților obligate să identifice membrul consiliului de conducere care este responsabil cu punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru respectarea prezentei directive.

SECȚIUNEA 2

Supravegherea

Articolul 47

(1) Statele membre prevăd obligația de autorizare sau înregistrare a caselor de schimb valutar și de încasare a cecurilor de călătorie, precum și a furnizorilor de servicii pentru fiducii sau societăți, precum și obligația de reglementare a furnizorilor de servicii de jocuri de noroc.

(2) Statele membre impun autorităților competente să asigure faptul că persoanele care dețin o funcție de conducere în entitățile menționate la alineatul (1) sau care sunt beneficiarii reali ai acestor entități sunt persoane competente și potrivite.

(3) În ceea ce privește entitățile obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a), (b) și (d), statele membre se asigură că autoritățile competente adoptă măsurile necesare pentru a împiedica

infractorii condamnați în domeniile relevante sau complicii acestora să dețină o funcție de conducere în cadrul respectivelor entități obligate sau să fie beneficiarii reali ai acestora.

Articolul 48

(1) Statele membre impun autorităților competente să desfășoare o monitorizare eficace și să adopte măsurile necesare în vederea asigurării respectării prezentei directive.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun atât de competențe adecvate, inclusiv competența de a impune prezentarea oricăror informații relevante pentru monitorizarea conformității și de a efectua verificări, cât și de resurse financiare, umane și tehnice adecvate pentru îndeplinirea funcțiilor lor. Statele membre se asigură că personalul autorităților respective respectă standarde profesionale înalte, inclusiv în materie de confidențialitate și de protecție a datelor, prezintă un grad înalt de integritate și este calificat în mod corespunzător.

(3) În cazul instituțiilor de credit, instituțiilor financiare și al furnizorilor de servicii de jocuri de noroc, autoritățile competente dispun de competențe de supraveghere sporite.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente din statul membru în care entitatea obligată operează unități supraveghează respectarea de către aceste unități a dispozițiilor de drept intern ale statului membru respectiv care transpun prezenta directivă. În cazul unităților menționate la articolul 45 alineatul (9), această supraveghere poate include luarea de măsuri adecvate și proporționale pentru a aborda deficiențele grave care necesită soluții imediate. Aceste măsuri sunt temporare și încetează în momentul abordării deficiențelor identificate, inclusiv cu sprijinul sau în cooperare cu autoritățile competente din statul membru de origine a entității obligate, în conformitate cu articolul 45 alineatul (2).

(5) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru în care entitatea obligată operează cooperează cu autoritățile competente din statul membru în care entitatea obligată își are sediul social, pentru a asigura supravegherea eficientă a cerințelor prezentei directive.

(6) Statele membre se asigură că, atunci când aplică o abordare bazată pe risc în ceea ce privește supravegherea, autoritățile competente:

(a) înțeleg clar riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului prezente în statul lor membru;

(b) au acces in situ și ex situ la toate informațiile relevante privind riscurile specifice interne și internaționale legate de clienți, produsele și serviciile entităților obligate; și

(c) stabilesc frecvența și intensitatea supravegherii in situ și ex situ în funcție de profilul de risc al entităților obligate și a riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului prezente în respectivul stat membru.

(7) Evaluarea profilului de risc de spălare a banilor și de finanțare a terorismului al entităților obligate, în care sunt incluse și riscurile de nerespectare, se revizuieste atât în mod periodic, cât și atunci când există evenimente sau schimbări majore în conducerea și activitățile entităților obligate.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile competente iau în considerare marja de manevră permisă entităților obligate și revizuiesc în mod corespunzător evaluările riscurilor care stau la baza acestei marje de manevră, precum și punerea în aplicare a politicilor interne, a controalelor și a procedurilor entității obligate și măsura în care acestea sunt adecvate.

(9) În cazul entităților obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a), (b) și (d), statele membre pot permite ca funcțiile menționate la alineatul (1) să fie exercitate de către organisme de autoreglementare, cu condiția ca acestea să respecte alineatul (2) din prezentul articol.

(10) Până la 26 iunie 2017, AES emit orientări adresate autorităților competente în conformitate cu articolul 16 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010 cu privire la caracteristicile unei abordări bazate pe risc în ceea ce privește supravegherea și la etapele care trebuie urmate atunci când se efectuează supravegherea în funcție de risc. Se ține cont în special de natura și dimensiunea activității și, în măsura în care este adecvat și proporțional, se prevăd măsuri specifice.

SECȚIUNEA 3

Cooperare

Subsecțiunea I

Cooperarea națională

Articolul 49

Statele membre se asigură că factorii de decizie, unitățile de informații financiare, autoritățile de supraveghere și alte autorități competente implicate în combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului dispun de mecanisme eficiente care le permit să coopereze și să se coordoneze la nivel național în ceea ce privește elaborarea și punerea în aplicare a politicilor și a activităților de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv în vederea îndeplinirii obligațiilor lor prevăzute la articolul 7.

Subsecțiunea II Cooperarea cu autoritățile europene de supraveghere

Articolul 50

Autoritățile competente furnizează AES toate informațiile necesare pentru ca acestea să își îndeplinească sarcinile care le revin în temeiul prezentei directive.

Subsecțiunea III

Cooperarea între unitățile de informații financiare și cu Comisia

Articolul 51

Comisia poate acorda asistența necesară pentru a facilita coordonarea, inclusiv schimbul de informații, între unități de informații financiare în cadrul Uniunii. Comisia poate convoca periodic reuniuni ale Platformei de unități de informații financiare a UE, alcătuită din reprezentanți ai unităților de informații financiare din statele membre, pentru a facilita cooperarea între unitățile de informații financiare, a face schimb de opinii și a furniza consultanță cu privire la chestiuni legate de punerea în aplicare relevante pentru unitățile de informații financiare și entitățile de raportare, precum și cu privire la chestiuni legate de cooperare, cum ar fi cooperarea eficientă între unitățile de informații financiare, identificarea tranzacțiilor suspecte cu o dimensiune transfrontalieră, standardizarea formatelor rapoartelor prin intermediul FIU.net sau a succesoarei acesteia, analiza comună a cazurilor transfrontaliere, precum și identificarea tendințelor și a factorilor relevanți pentru evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, atât la nivel național, cât și la nivel supranațional.

Articolul 52

Statele membre se asigură că unitățile lor de informații financiare cooperează între ele în cea mai mare măsură posibilă, indiferent de statutul lor organizațional.

Articolul 53

(1) Statele membre se asigură că unitățile de informații financiare fac schimb, din proprie inițiativă sau la cerere, de orice informații care pot fi relevante pentru prelucrarea sau analizarea de către acestea a

informațiilor legate de spălarea banilor sau finanțarea terorismului și de persoanele fizice sau juridice implicate, chiar dacă tipul de infracțiuni principale care poate fi implicat nu este identificat în momentul schimbului.

În cerere se indică faptele relevante, contextul, motivele cererii și modul în care se vor utiliza informațiile solicitate. Unitățile de informații financiare pot conveni să aplice diferite mecanisme pentru aceste schimburi, în special pentru cele prin FIU.net sau a succesoarei acesteia.

Atunci când o unitate de informații financiare primește, în temeiul articolului 33 alineatul (1) primul paragraf litera (a), un raport care se referă la un alt stat membru, aceasta îl redirecționează cu promptitudine către unitatea de informații financiare din statul membru respectiv.

(2) Statele membre se asigură că unitatea de informații financiare căreia i se adresează cererea este obligată să facă uz de toate competențele sale disponibile, pe care le-ar utiliza în mod normal pe plan intern pentru primirea și analizarea informațiilor, atunci când răspunde la o cerere de informații menționată la alineatul (1) din partea unei alte unități de informații financiare. Unitatea de informații financiare căreia i se adresează cererea răspunde în timp util.

Atunci când o unitate de informații financiare dorește să obțină informații suplimentare de la o entitate obligată stabilită într-un alt stat membru, care își desfășoară activitatea pe teritoriul acesteia, cererea este adresată către unitatea de informații financiare din statul membru pe teritoriul căruia este stabilită entitatea obligată. Respectiva unitate de informații financiare transferă cererile și răspunsurile cu promptitudine.

(3) O unitate de informații financiare poate refuza să facă schimb de informații numai în circumstanțe excepționale, în care schimbul respectiv este contrar principiilor fundamentale din dreptul intern. Respectivele excepții sunt prevăzute într-un mod care previne atât abuzul, cât și limitările nejustificate ale schimbului liber de informații în scopuri analitice.

Articolul 54

Informațiile și documentele primite în temeiul articolelor 52 și 53 se utilizează pentru realizarea sarcinilor unității de informații financiare, astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă. Atunci când face schimb de informații și documente în temeiul articolelor 52 și 53, unitatea de informații financiare emitentă poate impune restricții și condiții pentru utilizarea informațiilor respective. Unitatea de informații financiare destinatară se conformează respectivelor restricții și condiții.

Articolul 55

(1) Statele membre se asigură că informațiile care fac obiectul schimbului de informații în temeiul articolelor 52 și 53 sunt utilizate numai în scopul pentru care au fost solicitate sau furnizate și că orice comunicare a informațiilor respective de către unitatea de informații financiare destinatară către orice alte autorități, agenții sau departamente, precum și orice utilizare a acestor informații în alte scopuri decât cele aprobate inițial, face obiectul aprobării prealabile a unității de informații financiare care a furnizat informațiile.

(2) Statele membre se asigură că aprobarea prealabilă a unității de informații financiare căreia i s-a solicitat să comunice informațiile către autoritățile competente este acordată cu promptitudine și în cea mai mare măsură posibilă. Unitatea de informații financiare solicitată nu refuză să își dea aprobarea pentru o astfel de comunicare, decât dacă aceasta ar depăși domeniul de aplicare al dispozițiilor care i se aplică în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, ar putea afecta o anchetă penală, ar fi în mod clar disproporționată față de interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice sau ale statului membru al unității de informații financiare solicitate sau nu ar fi, în orice alt mod, în conformitate cu principiile fundamentale din dreptul intern al statului membru respectiv. Orice astfel de refuz de a-și da aprobarea este explicat în mod corespunzător.

Articolul 56

(1) Statele membre impun unităților lor de informații financiare să utilizeze canale protejate de comunicare între ele și încurajează utilizarea FIU.net sau a succesoarei acesteia.

(2) Statele membre se asigură că, în scopul de a-și îndeplini sarcinile prevăzute în prezenta directivă, unitățile lor de informații financiare cooperează în vederea aplicării tehnologiilor de ultimă generație, în conformitate cu dreptul lor intern. Respectivetele tehnologii permit unităților de informații financiare să își confrunte datele cu datele altor astfel de unități într-un mod anonim, prin asigurarea protecției complete a datelor cu caracter personal, cu scopul de a detecta în alte state membre persoane care le interesează și de a identifica veniturile și fondurile acestora.

Articolul 57

Diferențele dintre definițiile din dreptul intern ale infracțiunilor fiscale nu afectează capacitatea unităților de informații financiare de a face schimb de informații sau de a oferi asistență, în cea mai mare măsură posibilă, unei alte unități de informații financiare, în conformitate cu dreptul lor intern.

SECȚIUNEA 4

Sanțiuni

Articolul 58

(1) Statele membre se asigură că entitățile obligate pot fi trase la răspundere pentru încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive în conformitate cu prezentul articol și cu articolele 59-61. Orice sancțiune sau măsură rezultată este eficace, proporțională și disuasivă.

(2) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea și a impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind măsurile și sancțiunile administrative și se asigură că autoritățile lor competente pot impune astfel de sancțiuni și măsuri în cazul încălcărilor dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, asigurând totodată aplicarea lor.

Statele membre pot decide să nu stabilească norme pentru măsuri sau sancțiuni administrative pentru încălcări care fac deja obiectul unor sancțiuni penale în dreptul intern. În acest caz, statele membre notifică Comisiei dispozițiile relevante de drept penal.

(3) Statele membre se asigură că, în cazul în care obligațiile se aplică persoanelor juridice pentru încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, sancțiunile și măsurile pot fi aplicate membrilor organului de conducere și altor persoane fizice care, în temeiul dreptului intern, sunt responsabile de încălcare.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente sunt investite cu toate competențele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor.

(5) Autoritățile competente își exercită competențele de a impune măsuri și sancțiuni administrative în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern, în oricare dintre următoarele moduri:

- (a) în mod direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitate proprie, prin delegare către astfel de autorități;
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

În exercitarea competențelor lor de a impune măsuri și sancțiuni administrative, autoritățile competente cooperează strâns pentru a se asigura că măsurile sau sancțiunile administrative respective produc rezultatele dorite și își coordonează acțiunile atunci când se ocupă de cazuri transfrontaliere.

Articolul 59

(1) Statele membre se asigură că prezentul articol se aplică cel puțin pentru încălcările entităților obligate care sunt grave, repetate, sistematice, sau o combinație a acestora, în ceea ce privește cerințele prevăzute în:

- (a) articolele 10-24 (precauția privind clientela);
- (b) articolele 33, 34 și 35 (raportarea tranzacțiilor suspecte);
- (c) articolul 40 (păstrarea evidențelor); și
- (d) articolele 45 și 46 (controale interne).

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), măsurile și sancțiunile administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:

- (a) o declarație publică în care se identifică persoana fizică sau juridică și natura încălcării;
- (b) un ordin prin care se impune persoanei fizice sau juridice să pună capăt comportamentului respectiv și să se abțină de la repetarea acestuia;
- (c) retragerea sau suspendarea autorizației sale, în cazul unei entități obligate care face obiectul autorizării;
- (d) o interdicție temporară de a exercita funcții de conducere în entitățile obligate împotriva oricărei persoane cu responsabilități de conducere într-o entitate obligată sau a oricărei alte persoane fizice declarate responsabilă de încălcare;
- (e) sancțiuni administrative pecuniare cu o valoare maximă de cel puțin două ori mai mare decât valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul respectiv poate fi stabilit, sau de cel puțin 1 000 000 EUR.

(3) Statele membre se asigură că, prin derogare de la alineatul (2) litera (e), în cazul în care entitatea obligată în cauză este o instituție de credit sau o instituție financiară, se pot aplica de asemenea următoarele sancțiuni:

- (a) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare cu o valoare maximă de cel puțin 5 000 000 EUR sau 10 % din cifra de afaceri anuală totală, calculată pe baza ultimelor situații disponibile aprobate de organul de conducere; în cazul în care entitatea obligată este o societate-mamă sau o filială a societății-mamă care este obligată să întocmească situații financiare consolidate în conformitate cu articolul 22 din Directiva 2013/34/UE, cifra de afaceri anuală totală relevantă este cifra de afaceri anuală totală sau tipul corespunzător de venit în conformitate cu directivele contabile relevante, care se calculează pe baza ultimelor situații consolidate disponibile aprobate de organul de conducere al principalei societăți-mamă;
- (b) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare cu o valoare maximă de cel puțin 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la 25 iunie 2015.

(4) Statele membre pot împuternici autoritățile competente să impună tipuri suplimentare de sancțiuni administrative pe lângă cele prevăzute la alineatul (2) literele (a)-(d) sau să impună sancțiuni administrative pecuniare care depășesc valorile menționate la alineatul (2) litera (e) și la alineatul (3).

Articolul 60

(1) Statele membre se asigură că o decizie de impunere a unei măsuri sau sancțiuni administrative pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, împotriva căreia nu a fost introdusă nicio cale de atac, se publică de către autoritățile competente pe site-ul lor oficial imediat după ce persoana sancționată este informată cu privire la decizia respectivă. Informațiile publicate includ cel puțin tipul și natura încălcării și identitatea persoanelor responsabile. Statele membre nu au obligația de a aplica prezentul paragraf deciziilor de impunere a unor măsuri de investigare.

În cazul în care publicarea identității persoanelor responsabile menționate la primul paragraf sau a datelor cu caracter personal ale acestor persoane este considerată de către autoritatea competentă ca fiind disproporționată în urma unei evaluări de la caz la caz efectuate cu privire la proporționalitatea publicării acestor date sau în cazul în care publicarea pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o investigație aflată în desfășurare, autoritățile competente:

(a) amână publicarea deciziei de impunere a măsurii sau a sancțiunii administrative până în momentul în care motivele nepublicării încetează;

(b) publică decizia de impunere a măsurii sau a sancțiunii administrative cu titlu anonim în conformitate cu dreptul intern, dacă publicarea cu titlu anonim asigură o protecție eficace a datelor cu caracter personal respective; în cazul unei decizii de publicare a măsurii sau a sancțiunii administrative cu titlu anonim, publicarea datelor relevante poate fi amânată o perioadă rezonabilă dacă se preconizează că, în cursul perioadei respective, motivele care au stat la baza publicării cu titlu anonim încetează;

(c) nu publică decizia de impunere a măsurii sau a sancțiunii administrative, în cazul în care opțiunile prevăzute la literele (a) și (b) sunt considerate insuficiente pentru a se asigura:

(i) că nu va fi pusă în pericol stabilitatea piețelor financiare; sau

(ii) proporționalitatea publicării deciziei în cazurile în care măsurile respective sunt considerate a fi de natură minoră.

(2) În cazul în care statele membre permit publicarea deciziilor împotriva cărora a fost formulată o cale de atac, autoritățile competente publică de asemenea, fără întârziere, pe site-urile lor oficiale, astfel de informații, precum și orice informații ulterioare privind rezultatul căii de atac. Mai mult, se publică de asemenea orice decizie de anulare a unei decizii anterioare de impunere a unei măsuri sau a unei sancțiuni administrative.

(3) Autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în conformitate cu prezentul articol se păstrează pe site-ul lor oficial pentru o perioadă de cinci ani de la publicare. Cu toate acestea, datele cu caracter personal incluse în informațiile publicate se păstrează pe site-ul oficial al autorității competente numai pe perioada necesară în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul măsurilor sau sancțiunilor administrative, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

(a) gravitatea și durata încălcării;

(b) gradul de responsabilitate a persoanei fizice sau juridice declarate responsabile;

- (c) capacitatea financiară a persoanei fizice sau juridice declarate responsabilă, indicată de exemplu de cifra de afaceri totală a persoanei juridice declarate responsabilă sau de venitul anual al persoanei fizice declarate responsabilă;
 - (d) beneficiul obținut în urma încălcării de persoana fizică sau juridică declarată responsabilă, în măsura în care acesta poate fi determinat;
 - (e) pierderile produse terților prin încălcare, în măsura în care acestea pot fi determinate;
 - (f) măsura în care persoana fizică sau juridică declarată responsabilă cooperează cu autoritatea competentă;
 - (g) încălcările anterioare comise de persoana fizică sau juridică declarată responsabilă.
- (5) Statele membre se asigură că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru încălcările menționate la articolul 59 alineatul (1) comise în beneficiul lor de către orice persoană care acționează individual sau ca parte a unui organ al respectivei persoane juridice și care deține o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, pe baza:
- (a) competenței de a reprezenta persoana juridică respectivă;
 - (b) competenței de a lua decizii în numele persoanei juridice respective; sau
 - (c) competenței de exercitare a controlului în cadrul persoanei juridice respective.
- (6) Statele membre se asigură, de asemenea, că persoanele juridice pot fi trase la răspundere atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (5) din prezentul articol a făcut posibilă comiterea încălcărilor menționate la articolul 59 alineatul (1), în beneficiul persoanei juridice respective, de către o persoană aflată sub autoritatea acesteia.

Articolul 61

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente instituie mecanisme eficiente și fiabile prin care să încurajeze să li se raporteze încălcările potențiale sau efective ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive.
- (2) Mecanismele menționate la alineatul (1) includ cel puțin:
- (a) proceduri specifice pentru primirea rapoartelor privind încălcările și luarea de măsuri ulterioare;
 - (b) o protecție corespunzătoare a angajaților sau a persoanelor aflate într-o poziție similară în cadrul entităților obligate, care raportează încălcări comise în cadrul acestora;
 - (c) protecția adecvată a persoanei incriminate;
 - (d) protecția datelor cu caracter personal ale persoanei care raportează încălcarea, precum și ale persoanei fizice suspectate că este responsabilă de încălcare, în conformitate cu principiile stabilite în Directiva 95/46/CE;
 - (e) norme clare care să asigure faptul că este garantată confidențialitatea în toate cazurile în ceea ce privește persoana care raportează încălcările comise în cadrul entității obligate, cu excepția cazului în care dreptul intern impune divulgarea în contextul unor investigații suplimentare sau al unor proceduri judiciare ulterioare.

(3) Statele membre impun entităților obligate să instituie proceduri corespunzătoare pentru angajați sau persoanele aflate într-o poziție similară privind raportarea încălcărilor, la nivel intern, prin intermediul unui canal specific, independent și anonim, proporțional cu natura și dimensiunea entității obligate în cauză.

Articolul 62

(1) Statele membre se asigură că autoritățile lor competente informează AES cu privire la toate măsurile și sancțiunile administrative aplicate instituțiilor de credit și instituțiilor financiare în conformitate cu articolele 58 și 59, inclusiv cu privire la orice cale de atac formulată și la rezultatul acesteia.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile lor competente verifică existența unei condamnări relevante în cazierul judiciar al persoanei în cauză, în conformitate cu dreptul lor intern. Orice schimb de informații în acest scop se realizează în conformitate cu Decizia 2009/316/JAI și cu Decizia-cadru 2009/315/JAI, astfel cum au fost puse în aplicare în dreptul intern.

(3) AES mențin un site cu legături către informațiile publicate de fiecare autoritate competentă cu privire la măsurile și sancțiunile administrative aplicate instituțiilor de credit și instituțiilor financiare în conformitate cu articolul 60 și menționează perioada pentru care fiecare stat membru publică respectivele măsuri și sancțiuni administrative.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 63

Articolul 25 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (*) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) CPC este stabilită sau autorizată într-o țară terță care nu este considerată de Comisie în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului (*) ca având deficiențe strategice în regimul său național de combatere a spălării banilor și de combatere a finanțării terorismului care să reprezinte o amenințare semnificativă la adresa sistemului financiar al Uniunii.

(*) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).”

Articolul 64

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 9 este conferită Comisiei pe o perioadă nedeterminată, începând de la 25 iunie 2015.

(3) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 9 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării sale în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene sau de la o dată ulterioară, menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 9 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu a formulat nicio obiecție în termen de o lună de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu o lună la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 65

Până la 26 iunie 2019, Comisia elaborează un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive și îl înaintează Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 66

Directivele 2005/60/CE și 2006/70/CE se abrogă cu efect de la 26 iunie 2017.

Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa IV.

Articolul 67

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 26 iunie 2017. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

⁽¹⁾ [Regulamentul \(UE\) nr. 648/2012](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

Articolul 68

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Articolul 69

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 20 mai 2015.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

ANEXA I

Următoarele reprezintă o listă neexhaustivă a variabilelor de risc pe care entitățile obligate le iau în considerare atunci când stabilesc în ce măsură să aplice măsurile de precauție privind clientela în conformitate cu articolul 13 alineatul (3):

- (i) scopul unui cont sau al unei relații;
- (ii) nivelul activelor care urmează a fi depuse de un client sau dimensiunea tranzacțiilor efectuate;
- (iii) regularitatea sau durata relației de afaceri.

ANEXA II

Următoarele reprezintă o listă neexhaustivă a factorilor și tipurilor de dovezi cu privire la riscurile potențial reduse menționate la articolul 16:

1. Factori de risc privind clienții:
 - (a) societăți publice cotate la o bursă de valori și supuse cerințelor de divulgare a informațiilor (fie prin norme bursiere, fie prin lege sau prin mijloace executorii), care impun cerințe pentru a asigura transparența adecvată a beneficiarului real;
 - (b) administrații publice sau întreprinderi publice;
 - (c) clienți care își au reședința în zone geografice cu risc redus, astfel cum se prevede la punctul 3.
2. Factori de risc privind produsele, serviciile, tranzacțiile sau canalele de distribuție:
 - (a) polițe de asigurare de viață a căror primă este scăzută;
 - (b) polițe de asigurare pentru sistemele de pensii, în cazul în care nu există o clauză de răscumpărare timpurie și polița nu poate fi folosită drept garanție;
 - (c) sisteme de pensii, anuități sau sisteme similare care asigură salariaților prestații de pensie, în cazul cărora contribuțiile se realizează prin deducere din salarii, iar normele sistemului nu permit ca drepturile beneficiarilor sistemului să fie transferate;
 - (d) produse sau servicii financiare care furnizează servicii definite și limitate în mod corespunzător anumitor tipuri de clienți, astfel încât să sporească accesul în scopul incluziunii financiare;
 - (e) produse în cazul cărora riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului sunt gestionate de alți factori, cum ar fi limitele financiare sau transparența proprietății (de exemplu, anumite tipuri de monedă electronică).
3. Factori de risc geografic:
 - (a) state membre;

- (b) țări terțe care dețin sisteme eficiente de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului;
- (c) țări terțe identificate din surse credibile ca având un nivel scăzut al corupției sau al altor activități infracționale;
- (d) țări terțe care, pe baza unor surse credibile, cum ar fi evaluări reciproce, rapoarte detaliate de evaluare sau rapoarte de monitorizare publicate, au prevăzut cerințe de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în conformitate cu recomandările GAFI revizuite și pun în aplicare în mod eficace cerințele respective.

ANEXA III

Următoarele reprezintă o listă neexhaustivă a factorilor și tipurilor de dovezi cu privire la riscurile potențial mărite menționate la articolul 18 alineatul (3):

1. Factori de risc privind clienții:

- (a) relația de afaceri se desfășoară în circumstanțe neobișnuite;
- (b) clienți care își au reședința în zone geografice cu risc ridicat, astfel cum se prevede la punctul 3;
- (c) persoane juridice sau construcții juridice cu rol de structuri de administrare a activelor personale;
- (d) societăți care au acționari mandatați sau acțiuni la purtător;
- (e) activități în care se rulează mult numerar;
- (f) situația în care structura acționariatului societății pare neobișnuit sau excesiv de complexă, având în vedere natura activității sale.

2. Factori de risc privind produsele, serviciile, tranzacțiile sau canalele de distribuție:

- (a) servicii bancare personalizate;
- (b) produse sau tranzacții care ar putea favoriza anonimatul;
 - (c) relații de afaceri sau tranzacții la distanță, fără anumite măsuri de protecție, cum ar fi semnătura electronică;
 - (d) plăți primite de la terți necunoscuți sau neasociați;
 - (e) produse noi și practici comerciale noi, inclusiv mecanisme noi de distribuție și utilizarea unor tehnologii noi sau în curs de dezvoltare atât pentru produsele noi, cât și pentru produsele preexistente.

3. Factori de risc geografic:

- (a) fără a aduce atingere articolului 9, țări care, conform unor surse credibile, cum ar fi evaluările reciproce, rapoartele detaliate de evaluare sau rapoartele de monitorizare publicate, nu dispun de sisteme efective de combatere a spălării banilor/de combatere a finanțării terorismului;

- (b) țări care, conform unor surse credibile, au un nivel ridicat al corupției sau al altor activități infracționale;
- (c) țări supuse unor sancțiuni, embargouri sau măsuri similare instituite, de exemplu, de Uniune sau de Organizația Națiunilor Unite;
- (d) țări care acordă finanțare sau sprijin pentru activități teroriste sau pe teritoriul cărora operează organizații teroriste desemnate.

Prezenta directivă	Directiva 2005/60/CE	Directiva 2006/70/CE
—		Articolul 1
—		Articolul 3
—		Articolul 5
—		Articolul 6
		Articolul 7
Articolul 1	Articolul 1	
Articolul 2	Articolul 2	
Articolul 2 alineatele (3)-(9)		Articolul 4
Articolul 3	Articolul 3	
Articolul 3 alineatele (9), (10) și (11)		Articolul 2 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 4	Articolul 4	
Articolul 5	Articolul 5	
Articolele 6-8	—	
Articolul 10	Articolul 6	
Articolul 11	Articolul 7	
Articolul 13	Articolul 8	
Articolul 14	Articolul 9	
Articolul 11 litera (d)	Articolul 10 alineatul (1)	
—	Articolul 10 alineatul (2)	
Articolele 15, 16 și 17	Articolul 11	
—	Articolul 12	
Articolele 18-24	Articolul 13	
Articolul 22		Articolul 2 alineatul (4)
Articolul 25	Articolul 14	
—	Articolul 15	
Articolul 26	Articolul 16	
—	Articolul 17	
Articolul 27	Articolul 18	
Articolul 28	—	
Articolul 29	Articolul 19	
Articolul 30	—	
Articolul 31	—	
—	Articolul 20	
Articolul 32	Articolul 21	
Articolul 33	Articolul 22	
Articolul 34	Articolul 23	
Articolul 35	Articolul 24	
Articolul 36	Articolul 25	
Articolul 37	Articolul 26	
Articolul 38	Articolul 27	
Articolul 39	Articolul 28	

—	Articolul 29
Articolul 40	Articolul 30
Articolul 45	Articolul 31
Articolul 42	Articolul 32
Articolul 44	Articolul 33
Articolul 45	Articolul 34
Articolul 46	Articolul 35
Articolul 47	Articolul 36
Articolul 48	Articolul 37
Articolul 49	—
Articolul 50	Articolul 37a
Articolul 51	Articolul 38
Articolele 52-57	—
Articolele 58-61	Articolul 39
—	Articolul 40
—	Articolul 41
—	Articolul 41a
—	Articolul 41b
Articolul 65	Articolul 42
—	Articolul 43
Articolul 66	Articolul 44
Articolul 67	Articolul 45
Articolul 68	Articolul 46
Articolul 69	Articolul 47

Toate drepturile rezervate © 2019 - **iLegis** - SC CTCE SA